

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
ВИШИ СУД У НИШУ
К бр.130/14
30.5.2016. године
Н И Ш

У ИМЕ НАРОДА

ВИШИ СУД У НИШУ, у већу састављеном од судије Јелене Павловић, као председника већа, судије Драшковић Мирка и судија поротника Сузане Гутовић, Братиславе Радојковић и Светлане Костић, као чланова већа, са записничарем Весном Сибиновић, у кривичном предмету против окривљеног Радета Радојевића због кривичног дела ратни злочин против цивилног становништва из чл.142 ст.1 КЗ СРЈ и окривљеног Данила Тешића и Мишела Серегија због кривичног дела ратни злочин против цивилног становништва из чл.142 ст.1 КЗ СРЈ у саизвршилаштву у вези чл.22 КЗ СРЈ, по оптужници Војног тужилаштва у Нишу I ВТК бр.2696/2000 од 19.07.2002.год. изменењено дана 16.09.2002.год., а коју је актом КТ ВП бр.663/06 од 08.02.2007.год. преузело Окружно јавно тужилаштво у Нишу и која је од стране Вишег јавног тужилаштва у Нишу под бројем КТ.бр.98/10 изменењена дана 07.05.2012.год. и дана 26.06.2012.год., по одржаном усменом, јавном и главном претресу, у присуству заменика ВЈТ Ивана Станојевића, окривљеног Радета Радојевића са браниоцем адв. Радоњом Живковићем из Ниша, окривљеног Данила Тешића са браниоцем адв.Мирославом Тодоровићем из Београда и окривљеног Мишела Серегија са браниоцем адв. Светиславом Величковићем из Ниша, донео је и јавно објавио дана 30.5.2016.год. следећу

ПРЕСУДУ

Окривљени РАДЕ РАДОЈЕВИЋ

Окривљени ДАНИЛО ТЕШИЋ

Окривљени МИШЕЛ СЕРЕГИ [REDACTED]

КРИВИ СУ

Зато што су:

-окривљени Раде Радојевић, Данило Тешић и Мишел Сереги, заједно са сада пок. Манчић Златаном, неутврђеног дана почетком априла 1999. године, за време оружаног сукоба између Савезне Републике Југославије – Војске Југославије и полицијских снага РС, са једне стране и Коалиције НАТО снага и припадника наоружане војне организације „Ослободилачка војска Косова“ („ОВК“ или „УЧК“) са друге стране, на територији АП Косова и Метохије, као припадници војске СРЈ и то: окр. Раде Радојевић, као командир првог стрељачког вода, а окривљени Данило Тешић и Мишел Сереги, као војници првог стрељачког вода, у оквиру борбене групе 3. ВП-4445 Призрен, кршећи правила међународног права садржана у одредбама чл.3 ст.1 тач.1-а. IV Женевске конвенције о заштити грађанских лица за време рата од 12.08.1949. године, чл.51 ст.1, 2 и 3 и чл.75 Допунског протокола уз Женевске конвенције од 12.08.1949. године о заштити жртава међународних оружаних сукоба (Протокол I) ратификоване од стране Народне скупштине ФНРЈ 1950. године и чл.4 ст.1 и 2 и чл.13 Другог Допунског протокола уз Женевске конвенције од 12.08.1949. године о заштити жртава немеђународних оружаних сукоба (Протокол II) („Службени лист СФРЈ“ Међународни уговори бр. 16/78), према лицима која непосредно нису учествовала у непријатељствима, цивилном становништву албанске националности, према којима су поступали са дискриминацијом заснованом на националном пореклу и убеђењу, па су лишили живота лица албанске националности која нису учествовала непосредно у непријатељству, тако што је сада пок. Манчић Златан, као старешина органа безбедности наредио окривљеном Тешићу да са још једним војником лиши живота два лица албанске националности и то: Мифтара Темаја рођеног 1933. године и Селмана Темаја рођеног 1929. године, обојица из села Кушнин, Општина Призрен, која су му непосредно пре тога била приведена као органу, безбедности борбене групе 3., са којима је обавио разговор и потом наредио окривљеном Радојевићу да одреди тог другог војника, па је окривљени Радојевић, извршавајући поменуто наређење, наредио окривљеном Серегију да заједно са окривљеним Тешићем лише живота поменута лица, након чега су окривљени Тешић и Сереги извршили та

наређења и то тако што су наведена лица повели путем ка Призрену, па када су стигли до путничког возила марке „Лада“, које је било паркирано поред пута на око 4 km од места где им је јединица била лоцирана, окривљени Тешић је тим лицима рекао да пођу за Призрен, а када су она кренула и удаљила се од њих око 10 m, испалио је метак из аутоматске пушке у правцу једног од тих лица, иако га оно ничим није угрожавало, па је зрио испаљеног пројектила, погодило то лице, у потиљачни део главе, наневши му повреде од којих је оно на месту преминуло, док је окривљени Сереги, такође, из аутоматске пушке испалио метак у правцу другог лица, иако га ни оно ничим није угрожавало, који га је погодио у пределу леђа и нанео му повреде од којих оно није на месту преминуло, па како је давало знаке живота, истом је пришао окривљени Тешић и у њега испалио још један метак и то из исте пушке, који га је погодио у главу, наневши му повреде од којих је на месту преминуло, након чега су њихове лешеве заједно запалили у намери прикривања трагова извршења дела, како не би били откриви,

- чиме су учинили окривљени Раде Радојевић кривично дело ратни злочин против цивилног становништва из чл.142 ст.1 КЗ СРЈ, а окривљени Данило Тешић и окривљени Мишел Сереги кривично дело ратни злочин против цивилног становништва из чл.142 ст.1 КЗ СРЈ у саизвршилаштву у вези чл.22 КЗ СРЈ,

па суд применом напред наведених законских прописа и применом чл.3, 5, 33, 38, 41 и 43 КЗ СРЈ

ОСУЂУЈЕ

1. окривленог **РАДЕТА РАДОЈЕВИЋА** на казну затвора у трајању од 3 (три) године, у коју му се има урачунати време проведено у притвору од 30.05.2002.године до 11.10.2002.године, као и време проведено на издржавању казне у КПЗ у Нишу, по пресуди Војног суда у Нишу I К бр. 258/02 од 11.10.2002. године, преиначене у погледу одлуке о казни пресудом Врховног војног суда II К бр. 45/03 од 22.05.2003. године, у периоду од 17.02.2005. до 10.02.2006. године,

2. окривленог **ДАНИЛА ТЕШИЋА** на казну затвора у трајању од 2 (две) године и 6 (шест) месеци, у коју му се има урачунати време проведено у притвору од 27.05. до 30.07.2002. године,

3. окривленог **МИШЕЛ СЕРЕГИЈА** на казну затвора у трајању од 2 (две) година, у коју му се има урачунати време проведено у притвору од 29.04. до 30.07.2002. године, као и време проведено на издржавању казне у КПЗ у Сремској Митровици, по пресуди Војног суда у Нишу I К бр. 258/02 од 11.10.2002. године, преиначене у погледу одлуке о казни пресудом Врховног војног суда II К бр. 45/03 од 22.05.2003. године, у периоду од 02.04.2004. до 13.12.2006. године.

ОБАВЕЗУЈУ СЕ окривљени Раде Радојевић, Данило Тешић и Мишел Сереги да суду на име трошкова кривичног поступка плате износе и то: Раде Радојевић износ од 14.968,00 динара, Данило Тешић износ од 54.606,00 динара и Мишел Сереги износ од 31.756,00 динара, све у року од 15 дана по правноснажности пресуде.

ОБАВЕЗУЈУ СЕ окривљени Раде Радојевић, Данило Тешић и Мишел Сереги да суду на име паушала плате износе од по 10.000,00 динара, све у року од 15 дана по правноснажности пресуде.

УПУЋУЈУ СЕ оштећени Муса Темај и Хусеин Темај, да имовинско правни захтев могу остваривати у парничном поступку.

О б р а з л о ж е њ е

Опружницом Војног тужилаштва у Нишу I ВТК бр. 2696/2000 од 19.07.2002. године, изменјеној дана 16.09.2002. године, а коју је актом КТ ВП бр. 663/06 од 08.02.2007. године преузело Окружно јавно тужилаштво у Нишу и која је од стране Вишег јавног тужилаштва у Нишу под бројем КТ.бр.98/10 изменјена дана 07.05.2012. године и 26.06.2012. године, опужени су окривљени Раде Радојевић због кривичног дела ратни злочин против цивилног становништва из чл.142 ст.1 КЗ СРЈ, као и окр. Данило Тешић и Мишел Сереги због кривичног дела ратни злочин против цивилног становништва из чл.142 ст.1 КЗ СРЈ у саизвршилаштву у вези члана 22. КЗ.

На основу оцене изведенih доказа, ценећи одбране окривљених, суд је по одржаном усменом, јавном и главном претресу нашао да су окривљени учинили кривична дела у време, на месту и на начин како је то наведено у изреци пресуде, те да су за иста кривично одговорни.

Окривљени РАДЕ РАДОЈЕВИЋ у одбрани је навео да се налазио на дужности командира I стрељачког вода са чином потпоручника, у саставу борбене групе чији је командант био капетан Слободан Рангелов, а у оквиру ВП 4445/50-4 Ђаковица, која се у првој половини априла 1999. године налазила у селу Кушнин, да је у то време мајор Манчић био је орган безбедности, да је војник Мишел Сереги био његов курир, а такође и војник Данило Тешић, јер су њих двојица били одлични војници, да у селу Кушнин мајор Манчић није држао заробљенике и у истом није видос цивиле када је дошао 01.04.1999.године, као и да га је једном приликом позвао Манчић и рекао му: „требају ми твоја два војника“, а на питање због чега, исти му је у присуству водника Бранислава Ковачевића, који је био у канцеларији, одговорио да „траба да одраде неку двојицу терориста“. Ове његове речи је схватио тако да треба да их побије. Наиме, у одбрани је навео да није смео да одбије наређење јер није знао каква су му овлашћења с обзиром да још увек није радио у касарни, док је од 1996. године увек био на теренима, због чега је и одговорио Манчићу „разумем“ и удаљио се. Када је дошао у своју канцеларију затекао је ту војнике Тешића и Серегија којима је том приликом рекао шта мајор Манчић тражи од њега, да то може да значи да треба да убију ова два лица, а можда и не, и питао их да ли они то могу да ураде, на шта су му одговорили да могу и да нема никаквих проблема, због чега их је упутио мајору, који су након задуживања своје опреме отишли код њега. У исказу је навео и да су Тешић и Сереги понели са собом пушке, панцир и шлем, јер је постојало наређење пук. Делића да војник ван склоништа, осим транспортне вреће мора да буде под пуном ратном опремом, с тим што се не сећа да ли су они тада узели своје пушке или не, нити да ли су носили снајпере које су дужили, или су носили аутоматске пушке. Сећа се да је по повратку са задатка затекао Тешића и Серегија у канцеларији када му је Тешић рекао да су извршили задатак без конкретизације шта су тачно урадили. Манчићу о томе ништа није говорио, јер је претпоставио да су се њих двојица њему јавила по извршењу задатка. Напоменуо је и да је на Војној академији учио да у миру може да одбије наређење претпостављеног ако исто представља кривично дело, након чега је потребно да претпостављени изда наређење у писменој форми, с тим што није знао да ли ова правила важе и за време рата, јер је чуо да у ратним условима не сме да одбије никакво наређење јер може бити стрељан, због чега није ни помиšљао да се супростави мајору Манчићу. О свему овоме разговарао је и са кап. Слободаном Рангеловим. Након предочавања одбране мајора Манчића, у одбрани је навео да није знао да су у селу Кушнин била двојица цивила, а након предочавања одбрана Тешића и Серегија, негирао је да је он њима издао наређење да изведу два цивила из села и убију

их, већ им је само објаснио шта је Манчић тражио од њега и упутио их је да се јаве Манчићу, којом приликом им није говорио да старешине могу у рату стрељати сваког ко не извршава наређења старешине.

Приликом суочења са мајором Златаном Манчићем, а на околност, да ли је и када Манчић позвао окривљеног Радојевића и да ли му је наредио да обезбеди двојицу војника који ће да „одраде двојицу терориста“, и ако јесте где је то било и шта је подразумевала ова наредба, Златан Манчић је, обраћајући се окривљеном Радојевићу, изјавио да га је позвао крајем марта или почетком априла у Команду и рекао му да сутрадан ујутру са двојицом војника испрати двојицу цивила о којима је реч, односно да их испрати ван зоне одговорности борбене групе до села Дедај у правцу Призрена, те да му није рекао да их одраде у смислу да их убију, као и да га је пре ручка известио да је задатак извршен и то се догодило у Команди. Окривљени Радојевић је одоварајући на исто питање рекао Манчићу да покуша да се сети да га је позвао преко курира, да је затим дошао код њега заједно са вод. Браниславом Ковачевићем, да га је нашао на месту испред Команде где је стајао везиста, те да му је тада рекао „да му дâ два војника“, али не и „да одраде двојицу терориста“. Одговорио му је са „разумем“ и потом отишао, пронашао Тешића и Серегија, питао их да ли имају друге задатке, па како нису имали, послao их је код Манчића, с тим што није био упознат са тим шта они треба да ураде. Овај догађај се одиграо отприлике између 4. и 10.04.1999. године. Такође, је изјавио да није тачно да му је потом реферисао о томе, јер је након упућивања војника код њега, отишао у правцу карауле „Дејан Радановић“, а када се вратио видео је Серегија кога је питао да ли су завршили то што им је Манчић рекао, на шта му је Серегија потврдно одговорио. Двојицу војника тражио је тог јутра када је задатак требао да се изврши, а водник Ковачевић је био присутан када му је то рекао и није тачно да му је наредио да са двојицом војника испрати двојицу цивила из села Кушнин до села Дедај. Након ове изјаве окривљеног Радовића, окр. Манчић је изменио своју одбрану у томе да је могуће да га је позвао тог јутра пре подне и да му је тог јутра издао наређење које треба да изврши у току дана.

При суочењу са окривљеним Тешићем на околности да ли је био присустан када је Манчић издавао наређења окривљеном Тешићу у погледу двојице цивила у селу Кушнин, да ли је чуо шта је Манчић говорио окривљеном Тешићу у погледу цивила, те да ли га је окривљени Тешић известио и када у погледу задатка који је требао да обави, окривљени Радојевић је изјавио да није био присутан разговору Манчића и Тешића, ако је истог уопште и било, већ да је само Тешићу издао наређење да са војником Серегијем оде код Манчића, с тим што није знао због чега су требали да оду код њега, као и да је Серегија касније само питао да ли су завршили оно што су имали код Манчића, на шта му је он потврдно одговорио.

На ове наводе окривљеног Радојевића, окривљени Данило Тешић га је подсетио да се он налазио код Аврамовића са окривљеним Мишелом, да су били у дворишту, када је он из правца команде дошао заједно са Манчићем, да су заједно стали код капије а онда га позвао да дође код њих двојице, да их је по доласку војнички одпозздравио, након чега му је окривљени Радојевић пренео да се обрати мајору Манчићу, што је и учинио када му је Манчић испричао у његовом присуству да су у селу двојица који су осматрали положаје и извештавали непријатеља о томе, те да треба да их ликвидира. Том приликом му је и означио место ликвидације, као што је то навео у својој одбрани. Након тога је Манчић отишао, док су њих двојица остали када му је Радојевић рекао да узме још једног војника са којим ће то обавити, те се он одлучио за Серегија јер је он био курир окривљеном Радојевићу. Затим их је Радојевић упутио да узму пушке од војника Аврамовића, јер су њих двојица били снајеристи, да исте напуне и откоче, а на питање да ли ће због тога имати проблеме, исти му је одговорио да не брине због тога јер је

наређење издао директно мајор безбедности који у ратним условима има право и њега да стреља уколико не изврши наређење. По извршењу задатка га је заједно са Мишелом известио да су задатак извршили, пошто је он у ланцу команде био изнад њих а испод Манчића. На крају је навео да је окривљени Радојевић био присутан када су двојица полицијаца из правца Команде довели ова два цивила.

Упитан поново, окривљени Радојевић је негирао у потпуности наводе окривљеног Тешића, остајући при својој одбрани, а додајући да је мајор Манчић све време док је рат трајао био главни старешина у јединици, без обзира на то што је кап. Рангелов био командант, као и да је на састанцима увек говорио да се у рату органу безбедности не смеју одбијати наређења јер због тога тај који одбије наређење може бити стрељан, због чега је и он исто то преносио својим војницима.

У конкретном случају извршено је суочење и између окривљеног Радојевића и окривљеног Серегија, на околности да ли је окр. Радојевић издао окр. Серегију и Тешићу наређење у селу Кушнин да њих двојица убију два наведена цивилна лица, ако јесте на ком месту и када, те шта им је том приликом окр. Радојевић рекао и да ли им је рекао да узму од других војника аутоматске пушке, исте напуне и откоче, па окренути један наспрам другог, окривљени Радојевић је негирао да је издао било какво наређење за убиство цивила, већ да је Серегија и Тешића затекао у својој канцеларији када им је рекао да се јаве мајору Манчићу, с тим што им није пренео шта конкретно треба да ураде, те да га је касније истог дана питао да ли су завршили то што су имали код Манчића, на шта му је Сереги одговорио да јесу. С друге стране, у свом излагању окривљени Сереги је навео да се не сећа тачног датума када га је окривљени Радојевић неких 200 м од Команде, испред његове јединице позвао заједно са Тешићем и рекао им да је мајор Манчић наредио да стрељају два Албаница, да мајора Манчића није чуо да је то рекао, већ је наређење примио од Радојевића, којом приликом је био присутан и окривљени Тешић, након чега је од другог војника узео аутоматску пушку, с тим што се не сећа да ли му је окривљени Радојевић рекао да пушку напуни и откочи, као ни које довео двојицу цивила мало даље од места где су разговарали. Такође, окр. Сереги је навео да им је Радојевић рекао да му се јаве чим заврше задатак, што су и учинили када су се вратили, а којом приликом је Радојевић у соби лежао на кревету и питао да ли је завршен задатак, па пошто му је Тешић одговорио да јесте, погледао је у његовом правцу, у ком моменту је Тешић изјавио „пусти га, шупак“, а ког дана мајора Манчића уопште није видео, нити се истом јављао у вези било чега. Након излагања окр. Серегија, окривљени Радојевић је изјавио да је можда окривљене Серегија и Тешића нашао у дворишту, али да им ништа није говорио у вези ликвидације Албанаца, већ да их је само упутио мајору Манчићу, да им није поменуо никакав задатак који треба да обаве, а камо ли да мењају пушке и исте откоче, док је потом окривљени Сереги одговарајући на ове наводе изјавио, да је све било како је рекао.

Окривљени Радојевић је у току кривичног поступка, изменио своју одбрану у делу да му је мајор Манчић рекао да му требају два војника „да одраде двојицу терориста“, наводећи да је ово погрешно уписано на записнику, затим у делу да је код кап. Рангелова свараћао или поводом тог другог догађаја, а не у вези предметног, као и да се не сећа када се догодио овај догађај и које војнике је тада послao мајору Манчићу ни да ли је уопште послao неког војника, те да је ставио мајору Манчићу на располагање Серегија и Тешића али да му није познато о каквом задатку се радило. Такође је навео и да је сведок Рушит Темај у свом исказу изнео читав низ неистина, те да није тачно да га је неко јурио и да су у село Кушнин дошли 07.04.1999. године.

Окривљени ДАНИЛО ТЕШИЋ у својој одбрани у истрази и на главном претресу пред Војним судом у Нишу, је навео је да је био на одлужењу војног рока од марта 1998.

па до краја рата 1999. године у ВП 4445/50 Ђаковица, где му је командир чете био мајор Сел Јанош, док му је командир вода био кап. Слободан Рангелов, да је мајора Манчића видео у јединици почетком рата, када је мењао кап. Рангелова и исти је био мајор безбедности, крупне грађе, просед са брковима, да је носио сва обележја службе којој је припадао, а најупечатљивији детаљ била је црна беретка, као и да познаје војника Мишела Серегија, јер су обојица по ВЕС-у снајперисти, док је он био и курир потпор. Радојевића. Наиме, у исказу је навео да је априла месеца 1999. године, када се налазио на дужности заменика командира вода, водника Дејана Аврамовића, када су дошли у село Кушнин, чуо да су у згради коју је обезбеђивала Војна полиција, били смештени неки цивили за које је био задужен мајор Манчић. С обзиром да је мењао Аврамовића, а мајор Манчић замењивао кап. Рангелова, то га је често звао на реферисање, да би једног дана априла месеца 1999. године мајор Манчић дошао са потпор. Радојевићем у двориште у коме је био смештен са војском, када му је мајор Манчић рекао да се у селу налазе два мушкарца, који су у селу у притвору јер су осматрали положаје војске Југославије, исте лоцирали и о томе обавестили непријатеље, за које време је Радојевић ћутао. Мајор Манчић је тада рекао „сађе ти довести два цivila којa ћeш да одведeш до „Ладe“, где ћeш их стрељati. У току тог задатка прегледаћeш да ли код себе имају лична документa, а након стрељањa запалићeш их, нашта им је рекао да треба да их спроведe нашa војска према Призрену како други војници не би пуцали на њih“, а та „Ладa“ о којo јe мајор говорио, налазила сe на путu у правцу Призрена. Сматра да јe јoш некo од војника и старешина чуо оно што му јe Манчић рекао, али не може да сe сети присутних лица. Такођe, у одбрани јe навео да јe након тога мајор Манчић отишао, док јe Радојевић остао сa њim поред кapije kada ga јe питао da ли ћe збog oвoga имati проблемa, na шta mu јe исти одговорio „Шta ћeш ti да размишљаш kada ti безбедњак изda такvo наређeњe u ратном стањu?“, као и da безбедњак за времe рата можe да izda наређeњe da ga стрељaјu aко ne изврши наређeњe. Nakon тогa mu јe рекaо „изабeri војника којi ћe сa тобом da пођe и изврши наређeњe“. U исказu јe навeо и da јe одлучено da Сереги крене сa њim, jер mu јe био најближи, a kada im јe Радојевић рекао da напуне пушке, ubaže metke u цevi и откочe пушke da ne bi створили панику – претпостављa da je мислиo на ситуацијu da ћe se цивili успаничитi u тренутку puњeњa пушke и почети da бeже. On и Мишел Сереги su затим узели аутоматске пушке od других Радојевићevих војника, с обзиром da su њih двојица снајперисти и da немајu задужене аутоматске пушке, a Мишел сe нијe противio наређeњu kada je za истo чуо. Убрзо потom su два војna полицијa из њihovе борбене груpe довела ta два цивila do kapije, где su se налазили on, Радојевић и Мишел. U рукамa su носили некe кофере сa стваримa, te kada su дошли do kapije on и Мишел su их преузели и пошли сa њima u правцу Призрена. On je iшао упоредо сa њima док јe Мишел био изa њih. Dok su ишли разговарао je сa њima и јedan od њih ga јe упорно испитиваo шta ћe он без личne карte, личnih докумenata и новца u Призрен, пошто im јe мајор Манчић одuzeo свe te ствари kada im јe рекао da он и Мишел требa da их спроведu ka Призрену. Говорили su „онај крупни брка одuzeo mi јe личna документa и парe“ pri чемu nisu спомињали o ком износu сe ради. Објашњавао im јe da требa da их спроведu u правцу Призрена, a da ћe их вероватно безбедњак колимa стihi успut и предатi im документa, a kada su дошли do te „Ладe“ рекао im јe da наставe премa Призренu и da сe њih двојица враћaju назад. Kada su одмакli 10-ak метара, naniшаниo јe јednog od њih и погодио ga u потиљак, док јe Мишел naniшаниo другог и погодио ga u лeђa. Taј koјeg јe on погодио био јe на местu мртвa, док јe други koјeg јe Мишел погодио био жив, te јe он испалиo јoш јedan metak u њega. Nakon тогa su их склонили s лeве странe puta прекo puta „Ладe“ koja јe била на десноj stani, претресли кофере и личne ствари, при чемu nisu нашли нишta od личnih докумenata, док su оve ствари пребацили прекo њih, da bi их затim запалили, тако што јe он запалиo ствари na јednom, a Мишел na другom. Kada su ствари почеле da горe, сачекали su мало, a потом сe вратили, kada su и видели da лешеви nisu изгорeli. U одбрани јe навeо и da kada je сutradan пролазио tim путem, da јe видеo da јe „Ладa“ била запаљeна на местu где su били лешеви, док сe лешеви nisu видели. Ne

зна ко је запалио „Ладу“ преко лешева, али се сећа да му је након тога једном приликом пор. Јовица Колунцић рекао „кад палиш, пали боље“, сећа се и да му је говорио „ићи ћеш у Хаг“, а када је дан, два након овог догађаја био у пратњи возила које је превозило храну до Призрена, рекао је заставнику Павлу Рудићу шта се догодило, који је био орган безбедности, јер није желео да он и Мишел сносе последице што су поступали по наређењу. Након отприлике 5 дана у јединицу се вратио кап. Рангелов, који га је позвао у Команду и рекао му да мора да се јави Војној полицији у Призрену, што је учинио и написао изјаву у вези описаног догађаја. Изразио је жаљење за цивилима, објаснивши да је то учинио јер је сматрао да је то његова дужност, а на обуци му нико није рекао да није дужан да извршава наређења која су супротна закону, јер да га је неко упозорио сигурно не би извршио такво наређење, чак и по цени да буде лично стрељан. Иначе, кап. Рангелов му је за време рата дао чин водника, али то није нигде уписано тако да се сада у резерви води као војник а не као старешина. У то време имао је 19 година.

Након предочавања одбране мајора Манчића да он није издао наређење да се цивили убију, остао је при својој изјави да му је управо он то наредио у присуству пор. Радојевића и додао да без његовог знања он то не би смео да уради. Такође, је изјавио да није тачна ни изјава Мишела Серегија у истрази да није пуцао у једног од двојице цивила, већ да је било онако како је објаснио, као и да су заједно запалили лешеве.

Приликом суочења са мајором Златаном Манчићем, а на околност да ли је окр. Тешић добио наређење да пуца у двојицу цивила и ако јесте, када и од кога, на ком месту и како да поступи са лешевима, окренути један према другом, окривљени Тешић је изјавио да је то било априла 1999. године у поподневним часовима, да је Манчић дошао заједно са окривљеним Радојевићем до куће поред које се налазио са војском и да му је у присуству окривљеног Радојевића рекао „Сада ћу ти довести двојицу, они су осматрали наше положаје, лоцирали их и извештавали су непријатеља, одвешћеш их до Ладе и тамо стрељати, претурићеш им по ценовима и видети да ли имају лична документа. Уколико нађеш лична документа донећеш их мени. Лешеве ћеш после тога спалити“, након чега је отишao, док је он затим питao окр. Радојевића да ли ће имати проблема због тога, а овај му одговорио да не брине пошто му је то безбедњак наредио, након чега су цивиле довели резервисти из Лесковца, а он у потпуности поступио по наређењу. С друге стране, мајор Манчић је у потпуности негирао ове тврђње.

Додао је и да није чуо за постојање Женевске конвенције, нити му је било ко рекао како треба у рату да поступају са цивилима, рањеницима и заробљеницима, нити су пак за време обуке имали предавања о Правилима службе која се односе на то која наређења се смеју а која не извршавати. Није му познато да је неко од војника стрељан јер је одбио да изврши наређење, а догађај је пријавио из разлога што му је наредног дана, након критичног догађаја, пор. Јовица Колунцић пребацивао да не пали добро и да ће завршити у Хагу. За време рата, због страха, користио је разна средства за смирење као што су бенсендин и сл. која је потом мешао са алкохолом.

Окривљени је на главном претресу пред Окружним судом и Вишim судом у Нишу, променио своју одбрану коју је дао у истрази и пред Војним судом и у потпуности негирао наводе оптужбе, наводећи да је био уцењиван од стране неког поручника Органа безбедности у Ђаковици, који га је психички малтретирао, односно да је већи део догађаја истинит, с тим што он и Сереги нису добили наређење да пуцају у цивиле, нити су то учинили, већ су их само отпратили из села на неких 2 до 5 km, након чега су их пустили да оду. Такође, у одбрани је навео да је његова одбрана коју је дао у истрази и на главном претресу пред Војним судом, у свemu тачна до тренутка у коме је навео да су пуцали у цивиле, што није тачно и то је свесно измислио у договору са Мишелом како би безбедњаци престали да га малтретирају. У целу причу је укључио и Серегија, јер је он

био са њим и све то не би могао да измисли без његове помоћи. Догађај који је измислио пријавио је Павлу Рудићу, након чега му је он рекао да на папиру напише изјаву помогавши му око форме и састављања исте, рачунајући да ће малтретирање након тога престати, јер ће помислiti да је луд и да ће га затим отпустити из војске, што се није догодило, већ је довело до тога да кривично одговара. Такође, је изјавио да му ни сведок Јовица Колунцић није рекао „кад палиш, пали боље“, већ да је и то измислио а из напред наведених разлога. Сматра да је током кривичног поступка доказано и утврђено да се овај догађај није десио и да та лица нису убијена, нити је са 21-ом годином, колико је имао у време истраге, био свестан последица које могу настати.

Окривљени СЕРЕГИ МИШЕЛ у својој одбрани у истрази је навео да је од марта 1998. до јуна 1999. године био на одслужењу војног рока у ВП 4445/50 Ђаковица, да се сећа органа безбедности, мајора Манчића, да је његов командир вода био потпор. Раде Радојевић, док је командир чете био кап. Рангелов, да не може да се сети тачног датума, када му је пор. Радојевић, коме је био курир, наредио да са војником Тешићем, кога је добро познавао, оде на извршење задатка који се састојао у томе да из села у коме је била смештена јединица одведу два цивила и успут их убију, као и да је ово наређење њему и Тешићу, Радојевић издао непосредно, саопштивши им такође и то да су у ратном стању дужни да извешавају његова наређења јер ће их у супротном стрељати. У тренутку издавања наређења ови цивили су се налазили на улици, обезбеђивали су их војници, с тим што нису били везани, а након пријема наређења, он и Тешић су преузели ове цивиле како би их путем спровели из села и стрељали. Када су кренули путем Призрена, Данило Тешић му је успут испричао да је у ствари мајор Манчић наредио да потпор. Радојевићу да нађе два војника који ће стрељати ова два лица, да су након пређених 4 – 5 км, он и Тешић застали, да је Тешић цивилима саопштио да продуже, а потом је са удаљености од 5 до 10 м пуцао у њих из аутоматске пушке тако што је једног погодио у главу, а другог у леђа. Лице које је погођено у главу било је на месту мртво, док је друго давало знаке живота због чега му је Тешић пришао и пуцао му још једном у главу. Затим је предложио да их одвуку у јарак поред пута и запале. Не зна да ли му је то било наређено или није, али се сећа да су тако поступили и то тако што је он једног од двојице цивила ухватио за ноге и одвукao у јарак, док је Тешић то исто урадио са другим, након чега је по цеповима покојног нашао упаљач и колоњску воду којом је полио њихова тела и запалио пребацивши преко њих запаљени капут. Убрзо затим су отишли, не видевши да ли су тела цивила изгорела, а по повратку у јединицу отишли су код потпор. Радојевића кога су известили о свему, на шта им је исти рекао да је све у реду и на томе се све завршило. Иначе са мајором Манчићем у вези овог догађаја није контактирао ни пре ни касније. Такође, у одбрани је навео да су их по доласку у Војску Југославије обучавали да извешавају наређења старешина и претпостављених, без да их упозоре да нису у обавези да одбију извршење наређења уколико исто представља кривично дело, као и да о ономе што се догодило нису обавестили кап. Рангелова, нити су истог видели у јединици у том периоду.

Приликом суочења са окривљеним Тешићем, на околности да ли су и од кога добили наређење да убију два лица из Кушнина, те уколико јесу када, како је оно гласило и како су они поступили, окривљени Сереги је навео да га је позвао окривљени Радојевић, на улици испред капије, где се налазио и окривљени Тешић, па им рекао да одведу двојицу цивила који су били мало даље од њих на улици и да их стрељају. Даље је навео да су пешачили, након чега је окривљени Тешић подигао пушку и пуцао једном у главу од чега је исти пао на месту мртав, да је затим пуцао и у другог, али да је њега погодио у леђа, због чега је поново пуцао у њега, након чега су лешеве одвукли у јарак где их је окривљени Тешић запалио, да би по повратку о задатку известили потпор. Радојевића који је у том тренутку био у својој соби. С друге стране, окривљени Данило Тешић је навео да је њему мајор Манчић наредио да убије двојицу цивила, док му је

потпор. Радојевић рекао да изабере још једног војника, због чега је изабрао окр. Сергија, да је био присутан када је потпор. Радојевић разговарао са Сергијем и рекао да „треба да стрељају двојицу шиптара“, да им је затим обојици рекао да узму пушке што су и учинили, па када су довели двојицу цивила, да су њих двојица кренули са њима у правцу Призрена, тако што је он ишао упоредо с њима а окр. Серги иза њих, те да их је успут један од њих стално запиткивао шта ће да ради без докуманата у Призрену. Када су стигли до места где је трабало да их стрељају – код Ладе, одвојио се од њих двојице и кренуо уназад у правцу окр. Сергија, те када је дошао поред њега подигао је пушку и пуцао у једног од њих који је био у његовом правцу, док је окр. Серги пуцао у другог, након чега су кренули у њиховом правцу и видели да лице у које је пуцао Серги није мртво јер га је погодио у леђа, те да је он пуцао и у њега, а након чега су их одвукли у јарак где су им претресли цепове, потом кофере, па како ништа нису пронашли, истресли су садржину кофера преко њих, а потом запалили те ствари које су биле бачене преко њихових лешева и то тако што је један запалио ствари на једном лешу, а други на другом, да би потом остали неко време на том месту, али лешеви још увек нису били изгорели. По повратку су заједно обавестили поптор. Радојевића и рекли му да су задатак извршили. На ове наводе Тешића, окривљени Серги је изјавио да се слаже са свим наводима окривљеног Тешића, осим што није тачно да је Тешић ишао упоредо са њима, нити да је он пуцао у једног од њих, већ да је Тешић пуцао у обојицу, као и да је Тешић обојицу запалио, јер њему Радојевић није рекао да запали лешеве.

На главном претресу пред Војним судом у Нишу је остао при наводима из одбране дате у истрази са тим што је навео да је тачно и то да је критичном приликом и он пуцао у једног од цивила, на основу наређења потпор. Радојевића, да га је било страх али је ипак прихватио да изврши задатак, јер је у јединици било присутно мишљење да сва наређења претпостављених у рату морају бити извршена те да ће у противном свако бити стрељан, да је најпре Тешић пуцао у једног од цивила, а потом он у другог, да би потом и Тешић испалио још један метак у ово лице јер исто није одмах преминуло, као и да је и он учествовао у паљењу њихових лешева, тако што су преко њих у јарку поред пута ставили неку гардеробу а потом их запалили. Радојевић њему није рекао ништа у вези паљења, али претпоставља да је то Тешићу било претходно наређено. Иначе, пре и за време војног рока, као и приликом критичног догађаја, конзумирао је разна наркотичка средства, а познато му је и да је Тешић користио опојна средства.

Пред Окружним судом и Вишним судом у Нишу изменено је своју петходно дату одбрану те је навео, да су он и Тешић добили задатак да цивиле отпрате из села а не да их убију, што су и учинили и пустили их да оду. Након предочавања раније одбране, изјавио је да је сада одлучио да каже истину, јер ни он, ни Тешић нису ни у кога пуцали. Додао је и да је потпор. Радојевић видео цивиле јер су они доведени испред зграде где су они били, након чега су их он и Тешић испратили пар километара даље од Кушнина према Призрену и пустили. Том приликом су са собом носили оружје имајући у виду чињеницу да је било ратно стање. Тешић му није помињао да га неко од безбедњака малтретира и да они због тога треба да признају дело како би престали да га малтретирају, нити му је било шта о томе познато, као ни чињеница да ће се јавити Павлу Рудићу, за кога је први пут чуо у предмету.

Мајор ЗЛАТАН МАНЧИЋ, сада покојни саслушан у својству окривљеног у одбрани је навео да се почев од 22.03.1999. године налазио на привременом раду у ВП 4445 Призрен као орган безбедности, где га је упутило Одељење безбедности Приштинског корпуса, да се у саставу ове ВП налазила и 3. борбена група са којом је крајем марта месеца 1999. године био на простору између Малишева и Ораховца, првобитно у селу Дамњане, да би се потом пребацили у село Кушнин, с обзиром да је на претходној позицији постало ризично, да се по преласку у Кушнин, команда сместила у

једну приватну кућу, да је командант борбене групе прво био мајор Паравина а затим је команду преузео капетан Слободан Рангелов, као и да су у селу Кушнин затекли два цивила – два брата чијих се имена не сећа, али зна да су били старости 50-ак и 60-ак година. Ова лица су добро говорила српски језик и иста су се налазила у притвору до тренутка док је са њима обавио разговор, када је из разговора са њима закључио да исти не представљају опасност по јединицу, због чега им је рекао да иду својој кући и не излазе из дворишта. О наведеном разговору није састављао било какве забелешке јер за тим није било потребе. Остали становници села Кушнин су напустили село и отишли за Албанију. Након доношења одлуке, рекао је потпор. Радојевићу да преузме ове цивиле и обезбеди два војника који ће их испратити до села Дедај, које се налази у правцу Призрена и које је од Кушнина удаљено између 2 и 4 км, што је Радојевић и учинио. Објаснио је да је са овим цивилима током 3 дана њиховог боравка у селу Кушнин обавио више разговора, којим приликома им је објашњавао да све вредније ствари могу да понесу са собом или да их сакрију. Трећег дана је са једним војником кога му је доделио потпор. Радојевић, отишао до куће у којој су живела ова два цивила, ушао је унутра, питао их да ли су се спремили, након чега су они пошли у Команду, док је за то време војник који је пошао са њим био испред куће, на ком месту му је и предао цивиле, након чега је овај војник са њима отишао код потпор. Радојевића, с тим што је појаснио да сам чин преузимања цивила од стране потпор. Радојевића није видео. Није наредио да се убију та два цивила, нити је потпоручнику Радојевићу рекао да одреди два војника која ће убити цивиле.

Након предочавања одбрана окривљених Данила Тешића и Радета Радојевића које су дали пред Војним судом, изјавио је да исте нису тачне, јер није наредио Радојевићу да нађе два војника који ће стрељати та два цивила већ да их испрате у правцу Призрена, нити је тачно да је преко курира позвао Радојевића и рекао му требају два војника да „одраде двојицу терориста“, већ да је од истог тражио да са војницима испрати цивиле до изласка из зоне одговорности друге борбене групе, те да је могуће да га је Радојевић погрешно разумео. Није тачно да је одузео лична документа и новац тој двојици цивила, њихова имена је на основу личних карата записао у свом ратном блоку који није могао да пронађе. За возило марке „Лада“ које се наводно налазило поред пута који води ка Призрену никада није чуо, док за та два цивила сматра да исти нису ни убијени, те да су Тешић и Сереги то измислили како би се хвалили. Истог тог дана је пре ручка видео Радојевића у Команди, када му је саопштио да је све у реду, а ову изјаву је схватио у смислу да је двојицу цивила, заједно са још два војника, испратио у правцу Призрена. Од војника ништа у вези догађаја није чуо, јер да им је нешто наредио исти би били дужни да га о томе известе. Поред тога додао је и то да је при извршавању одређених задатака војницима увек говорио како треба поступати са заробљеницима и цивилима и ту није било ни говора о било каквим ликвидацијама, већ да се у потпуности придржавају правила из Женевске конвенције, нити је пак старешинама говорио да његова наређења морају бити извршена јер ће у противном бити стрељани.

Суд је извео доказе и саслушао сведоке Јанка Грандића, Влатка Вуковића, Јовицу Колунцића, Божидара Делића, Ивана Мидовића, Дражена Добрића, Слободана Рангелова, Југослава Каменчића, Јеливора Јовановића, Миодрага Перешића, Бранислава Ковачевића, Павла Рудића, Милована Ђорђевића, Нинослава Милосављевића, Момира Стојановића, Миљана Величковића, Славише Станковића, Ненада Станковића, Темаљ Хаљитија и вештака Слађане Богдановић, као и прочитao писане доказе и то: медицинску документацију на име окривљеног Данила Тешића са извештајима доктора специјалисте, извештај главне команде КФОР-а у Приштини од 24.06.2002.године, списак резервних војника 2. МТЧ на коме се у 1. СВ налазе имена окр. Мишела Серегија под редним бројем 7. и окр. Данила Тешића под редним бројем 14., извештај Међународног комитета Црвеног крста за лица нестала у вези са сукобом

на Косову, ратни дневник 2. бригаде 549. Моторизоване бригаде са прилозима, извештаје из казнене евидениције за окривљене, налаз и мишљење комисије вештака неуропсихијатра Др Слађане Богдановић, Mr. сци. мед. др Томислава Крстовића и Прим. др Слободана Серафимовића и вештака психолога Емилије Николић за окр. Данила Тешића и Мишела Серегија, оба од 09.07.2002. године, као и потврду Међународног комитета Црвеног крста од 12.03.2002. године, потврду о смрти Мифтара Темаја издату од стране Одељења за правосуђе, канцеларије за судску медицину дана 25.11.2004. године, потврду Управе за здравствену и социјалну заштиту општине Призрен бр. 360-218 до 22.08.2008. године, потврду УНМИК-а о пријему тела пок. Мифтара Темаја од 22.12.2004. године, потврду Управе за здравствено и социјално старање СО Призрен бр. 06/1-007 од 12.01.2005.године, потврда УНМИК-а, Канцеларије за нестале лица и судску медицину о ДНК анализи од 25.11.2004.године, као и записник о саслушању сведока Мусе Темаја пред истражним судијом Окружног суда у Призрену I АГЈ бр. 2/2008-20 од 21.08.2008.године, записник о саслушању сведока Рушита Темаја пред истражним судијом Окружног суда у Призрену I АГЈ бр. 2/2008-20 од 21.08.2008.године, записник о саслушању сведока Хусеина Темаја пред истражним судијом Окружног суда у Призрену I АГЈ бр. 2/2008-20 од 21.08.2008.године. Такође, суд је прочитао и писани доказ: извештај Владе РС - Комисије за нестале лица број 021-01-2/2015-07 од 19.3.2015.године.

Сви брачници и окривљени су се противили извођењу поменутих доказа и њиховом читању наводећи да су изјаве сведока дате пред Окружним судом у Призрену и узете од стране суда државе коју Република Србија не признаје, да су исте неразумљиве, да се на овим доказима не може засновати судска одлука и да су исти усмерени једино ка томе да се оптужени огласе кривима.

Суд је одбио предлог да се не изведу као докази напред наведене изјаве, као и писмени докази. По оцени суда исти су прибављени на легалан начин, званичним путем од стране овлашћених органа - Министарства правде Републике Србије, на основу замолнице Окружног суда у Нишу, а од Одељења за правосуђе УНМИК-а. Суд је утврдио да је закључен Заједнички документ о сарадњи СРЈ и УНМИК од новембра, 2001. године који су потписали специјални представник председника Савезне Републике Југославије, Владе Савезне Републике Југославије и Владе Републике Србије и специјални представник Генералног секретара ОУН за Косово Ханс Хекеруп. Наведеним Заједничким документом УНМИК-а и Савезне Републике Југославије од новембра 2001.године, је предвиђена међусобна сарадња органа СРЈ и УНМИК-а у разним областима. Увидом у Заједнички документ УНМИК-а и Савезне Републике Југославије од новембра 2001.године може се утврдити да се у општем делу потврђују основни принципи Резолуције Савета безбедности Уједињених нација 1244 и обострано уверење да се Резолуција може успешно применити једино заједничким деловањем свих заинтересованих страна. У интересу је свих страна да учине све у промовисању циљева Резолуције 1244 и размотре основне примедбе других страна, настојећи да их реше међусобном сарадњом. Наведеним заједничким документом су обухваћене и посебне области од заједничког интереса и ангажовања, па између осталог и у области судства, те се признаје да, у циљу непристрасног решавања питања везаних за етничке криминалне активности постоји потреба за повећањем броја међународних судија и тужилаца унутар косовског судства и да ће УНМИК удвостручити број међународних судија и тужилаца, размотрити њихово ангажовање у тешким међуетничким кривичним случајевима и промовисати активну сарадњу између косовског судства, било локалног, било међународног и српског и југословенског судства. Потврђује обавезу УНМИК -а да изгради мултиетничко судство на Косову и Метохији, које ће уживати поверење свих заједница. Такође сарадња обухвата између осталог и активности на проналажењу и идентификацији несталих лица на Косову и Метохији. По оцени суда, писмени докази и искази саслушаних сведока су у складу са међународним документима о заједничкој

сарадњи, те се ради о доказима који су засновани на закону и међународним документима, те је суд одлучио да се исти изведу на главном претресу и прочитају као и искази Мусе Темаја, Хусеина Темаја и Рушита Темаја. Суд је одлучио да се прочитају наведени искази Мусе Темаја, Хусеина Темаја и Рушита Темаја, јер налази да је непосредно саслушање наведених лица знатно отежано, обзиром да исти имају пребивалиште на Косову, а и поред више послатих позива за главни претрес исти нису приступили а што је у скаду и са одредбом чл.337 ЗКП.

Оштећени МУСА ТЕМАЈ, син пок. Селмана Темаја, у исказу је навео да је његов отац за време рата хтео да остане у селу да чува кућу и ту је остао заједно са његовим стрицем пок. Мифтаром, који је 1999. године био на одмору у селу Кушнин, да им је дана 28.03.1999. године редовна војска заједно са полицијом наредила, као и остатку села, да изађу из својих кућа и оду за Албанију, да су им говорили „док вас бомбардује НАТО, ми ћемо бомбардовати вас сељаке и све албанце, а они нека вас помажу!“, да је тога дана отприлике 2.000 људи камионима, тракторима, коњима и пешака изашло из села и отишло ка Албанији, као и да не зна како се дододило убиство његовог оца Селмана и стрица Мифтара, али се сећа да је у селу био сакривен Рушит Темај који им је испричао да је редовна војска, која је била стационирана у селу Дањман, дошла и узела његовог оца Селмана и стрица Мифтара и одвели их у инпровизовани штаб у селу Кушнин, где су их питали због чега су остали, а они им одговорили да немају где да иду од кућног прага и да су из тог разлога остали у селу. Такође, му је рекао, а на основу сазнања од оца и стрица, да су их војници пустили и рекли им да ће отићи код куће, док не дође мајор и да сутрадан у 06.00 часова треба поново да се јаве у штаб, али су их сутрадан када су отишли у команду убили војници по наређењу мајора, што су и лично схватили након повратка из Албаније, а такође им је пренео и неки сељак из села Љубијда Хас, чије име не зна. За наведени случај чуо је и из Српских новина и медија. Његов отац није пронађен ни до данашњег дана, иако је убијен заједно са Мифтаром. Придружио се кривичном гоњењу и истакао имовинско-правни захтев у износу од 120.000 евра на име претрпљених душевних патњи.

Оштећени ХУСЕИН ТЕМАЈ, син пок. Мифтара Темаја, у исказу је навео да је његов отац, пок. Миftar до 1974. године радио у Београду, да би потом прешао у Ниш, где је имао своју кућу и пекару, као и да је 1999. године био на одмору у Кушнину, где је и он био када их је 28.03.1999. године Српска војска заједно са полицијом, заједно са остатком села истерала за Албанију. Не зна како се дододило убиство његовог оца и стрица Селмана, јер нису били присутни, али им је по повратку, Рушит Темај, који је био сакривен у селу, испричао да их је редовна војска која је била стационирана у селу Дањман, покупила и одвела у инпровизовани штаб у Кушнину, где су их питали због чега су остали, на шта су им они одговорили да немају где да оду, осим на кућном прагу. Даље им је Рушит пренео да их је тог дана војска пустила, али да им је речено да се сутрадан у 06:00 часова поново јаве у Команду, након чега се више нису вратили, јер су највероватније убијени по наређењу мајора, што им је по повратку из Албаније саопштио и неки сељак из села Љубијда Хас. За случај је чуо након 3. године по завршетку бомбардовања јер су у новинама прочитали да се пред судом у Нишу води поступак против мајора Манчића и других а у вези убиства његовог оца и стрица Селмана. Са случајем су упознати од стране људи из Београда који су им приликом испитивања, показали снимак приказиван преко немачке телевизије ДСФ, на коме војник мађарске националности из Суботице сведочи о њиховом убиству. Након рата пронађени су остаци његовог оца, да би се ДНК вештачењем утврдило да исти заиста припадају њему, а исти су пронађени поред гробља удаљеног од села око 2 км, док остаци његовог стрица Селмана још увек нису пронађени. Додао је да је његов отац био поштен грађанин Југославије, где је радио 35 година и плаћао све доприносе, због чега се придружио

кривичном гоњењу против окривљених и истакао имовинско-правни захтев у износу од 100.000 евра против налогодаваца убиства.

Сведок РУШИТ ТЕМАЈ у исказу је навео да је дана 28.03.1999. године у селу Кушнин, из села Дамњан које је у близини, дошла војска Југославије која се стационирала у селу и око 09:00 часова ујутру сакупила сво становништво села како би их претерали за Албанију, која се налази у близини. Он лично није побегао, већ је заједно са пок. Мифтаром и Селманом остао у селу, како би чувао своју имовину. Данас 05.04.1999. године, био је са пок. Мифтаром и Селманом у Селмановој кући када је око 09:00 часова дошла редовна војска и ухватила их, док је он успео да побегне у шуму изнад села. Не зна шта се потом дододило, али зна да се сутрадан поново састао са Мифтаром и Селманом када су му рекли да их је војска водила у Команду у Кушнину и вратили кући, као и да треба сутрадан поново да се јаве у команди, те да су им том приликом рекли да не смеју да се удаљавају јер ће их убити. Њих двојица су се сутрадан поново јавили у Команду, док је он побегао за Албанију. Када су се вратили из Албаније схватили су да су Мифтар и Селман убијени од стране Српске војске. Такође је на ТВ снимку чуо да су убијени наредбом двојице старешина.

Сведок ХАЉИТ ТЕМАЈ у исказу је навео да су пок. Селман и Мифтар Темај његова браћа, да је Селман рођен 1929. године, а Мифтар 1933. године, да је Селман готово читав живот провео у Кушнину, док су он и Мифтар били у Зубином Потоку, а потом и у Нишу, да је Селман био домаћин и чувао је 30 година границу док је караула била у селу Љубица Хас за шта је добио награду од ЈНА, као и да када је 2003. године био у Кушнину да су га мештани обавестили да су његова браћа стрељана, након чега се распитивао по Србији и тражио да се његова браћа пронађу жива или мртва, тако да су га након одређеног времена обавестили да су пронашли део главе и кичме његовог брата Мифтара. Том приликом је сазнао од деце пок. Мифтара да су мештани видели једну главу код гробља и код црвене „Ладе“. Исту није видео лично али је чуо да је однета на анализу. Данас 22.12.2004. године је у Кушнину дочекао сандук са остацима његовог брата који су довежени из Ораховца, које је након тога сахранио, док посмртни остаци Селмана никада нису пронађени. Такође, је навео да су му синови пок. Мифтара, Хусеин и Рахман, који живе у Ђаковици, рекли да су им неки људи узимали крв за анализу, након чега је утврђено да пронађени остаци припадају пок. Мифтару. Додао је да је био у Нишу када је почeo рат, а да су породице пок. Мифтара и Селмана отишле из Кушнина за Албанију 27. или 28.03.1999. године, док њих двојица нису хтели да напуштају село, које информацију је сазнао од сељака чија имена не зна.

Сведок СЛОБОДАН РАНГЕЛОВ у исказу је навео да је од фебруара 1999. године био командир чете ВП 4445/50-4 Ђаковица, да је његова јединица била у реону села Дедај, односно Дамјане – Кушнин, те да познаје мајора Манчића, официра безбедности, у 3. борбеној групи где га је упутила Команда бригаде, да он њему није био потчињени јер је по чину био старији од њега и исти се бавио безбедношћу јединице, као и да познаје војнике Данила Тешића и Мишела Серегија, јер су били у његовој чети у првом воду, чији је командир био потпор. Раде Радојевић. Даље је у исказу навео да је у селу Кушнин најпре ушла јединица надлежна за контролу територија, с тим што не зна да ли је са њима био и мајор Манчић, да је тек након тога он дошао у село, којом приликом је чуо да су у селу остала два становника, али исте није видео, нити је о њима добио било какву информацију. Чуо је да је мајор Манчић наредио да војници Данило Тешић и Мишел Сереги убију та два цивила, о чему га је известио Радојевић, а у погледу могућности да мајор Манчић изда наређења војницима из његове чете, објаснио је да је он у то време био обичан капетан у пешадији, док је мајор Манчић био официр безбедности испред Команде, што значи да је исти био институција. Данило Тешић и Мишел Сереги су били врло дисциплиновани војници и исти су вероватно мислили да

раде оно што морају, с обзиром на то одакле долази наређење. Једном приликом су му чак њих двојица и спасили живот. Иначе, он лично никада никоме није наредио да било кога убије, нити би прихватио да изврши такво наређење, нити би у његовом присуству било ко смео да ошамари затвореника, а о овом догађају није разговарао са поменутим војницима. Њега је лично потпор. Радојевић известио о убиству двојице цивила и то код њега у Команди, када му је и рекао да су у Кушнину при доласку јединице затечена двојица цивила, који су почетком априла убијени на путу према Призрену, код паркиране Ладе и да су то учинили војници Данило Тешић и Мишел Сереги, а да је све то наредио мајор Манчић. Том приликом је Радојевићу рекао да није у реду то што су учинили, да је то срамота за војску Југославије и да ће због тога морати да одговарају пред судом.

Сведок ЈУГОСЛАВ КАМЕНЧИЋ у исказу је навео да је био на одслужењу војног рока у ВП 4445/8-2 Призрен од 22.12.1998. до 14.07.1999. године, да је његов командир био кап. Рангелов, као и да је познавао мајора Златана Манчића, органа безбедности, а takoђе и војнике Данила Тешића и Мишела Серегија, који је био курир код потпор. Радета Радојевића, да је по ВЕС-у био везиста и да је био задужен радио уређајима, да није учествовао у акцијама, да је војнике Тешића и Серегија, виђао отприлике једном недељно, као и да је дана 07.04.1999. године дошао у село Кушнин како би обавестио мајора Манчића, где је боравио у селу до 09.04.1999. године. У том периоду није чуо да је било ко наредио Тешићу и Серегију да некога убију, нити да је било цивила у селу.

Сведок МИОДРАГ ПЕРОШЕВИЋ у исказу је навео да је почев од 06.04. па до 21.04.1999. године био у саставу своје војне јединице ВП 4445/7-3 Лесковац, која се за време рата налазила у Призрену, а са тенковским водом је боравио у селу Кушнин, тако да му је познато да је до 01.04.1999. године у овом селу било становништва, које је напустило село, тако да дана 06.04.1999. године када је са својим тенковским водом заузео положај, није видео ни једног цивила. Познаје мајора Манчића, који је био орган безбедности у борбеној групи 3. а takoђе и потпор. Радојевића и капетана Рангелова, а није му познато да је било ко наредио убијање цивила, нити да је било ко убијао цивиле, јер је то било строго забрањено.

Сведок БРАНИСЛАВ КОВАЧЕВИЋ у исказу је навео да у тренутку уласка у село Кушнин није било цивила, да он није видео ни једног и да не зна где су отишли, да се са својим водом често налазио на терену тако да је ретко сретао Радојевића, Манчића, Тешића и Серегија, да је исте виђао само када је долазио у село Кушнин. Наиме, у исказу је навео да када је једном приликом кренуо на реферисање код капетана Слободана Рангелова заједно са Радојевићем, да их је срео уз пут мајор Манчић који се тада обратио Радојевићу и рекао му да му требају 2 војника за извршење неког задатка, с тим што није помињао о каквом задатку је реч. Радојевић му је тада рекао да му требају војници за предстојећи задатак и да ће му обезбедити два војника. Није му познато да је Манчић претходно звао Радовића, јер то није ни чуо ни видео.

Сведок ЈОВИЦА КОЛУНЦИЋ у исказу је навео да се почетком рата налазио на дужности другог стрељачког вода друге чете, да је његов командир био кап. Рангелов а орган безбедности мајор Манчић, да је познавао и војнике Тешића и Серегија, који су дошли из Ваљева, да је са својом јединицом већ 06. или 07.04.1999. године ушао у село у које време у селу није било мештана, да није чуо да је неко од старешина наредио неком војнику да убије било кога, као и да није тачно да је прозивао Тешића да ће завршити у Хагу. Више пута је пешице и неколико пута трактором, ишао путем из Кушнина у правцу Призрена, али није приметио лешеве, нити је било каква возила склањао и палио, нити му је познато да је у Кушнину било затворених цивилних лица. Војницима из свог вода је давао упутства на који начин треба да поступају са заробљеницима, рањеницима и

цивилима, објашњавајући им да је забрањено мучење и убијања, а поред тога јединица је располагала са пар брошура из којих су војници могли да се упознају са наведеним.

При суочењу у истрази са окривљеним Тешићем, а у вези тога да му је рекао „да када пали, пали боље“, остао је при својој изјави да окривљеном то није рекао, док је окривљени остао при својој одбрани у истрази да му је овај сведок то рекао.

Сведок МИЛОВАН ЂОРЂЕВИЋ у својој изјави је навео да је за време рата био на одслужењу војног рока, да није познавао лично мајора Манчића, да је виђао почетком марта једног мајора са брковима али да са њим није контактирао, као и да познаје окривљеног Радојевића јер му је он оверио војну књижицу, док му је окривљени Тешић био командир одељења, за кога мисли да је добио чин водника у резерви. Сереги Мишела слабо познаје, а сећа се једино да је био курир код потпор. Радојевића. Са својом јединицом био је селу Кушнин, али није чуо да је неки старешина, па ни потпор. Радојевић, говорио да има право да стреља војника уколико не изврши наређење. Такође, му није познато да је неко из села Кушнин убијен, а не сећа се да су Тешић и Сереги дошли у његову јединицу и од њега и Милосављевића узели аутоматске пушке.

Сведок НИНОСЛАВ МИЛОСАВЉЕВИЋ је навео да је за време рата био на одслужењу војног рока у ВП 4445/50 Ђаковица, да му је потпор. Радовић био командир вода, одакле и познаје Тешића и Серегија, да је његова јединица почетком априла била у селу Кушнин, у које време у селу није било цивила, као и да му ништа није познато у вези убијања двојице цивила из села Кушнин. Не сећа се да је Серегију или Тешићу давао своју пушку на коришћење, нити да је било ко од старешина говорио да има право да стреља војника уколико не изврши наређење.

Сведок ЈЕЛИВОР ЈОВАНОВИЋ је изјавио да је за време рата био на одслужењу војног рока у ВП 4445/50, да је његов командир вода био пор. Јовица Колунцић, да је он био возач и да је у селу Кушнин дошао нешто касније него његова јединица, отприлике између 10. и 12.04.1999. године, да тада у Кушнину није било цивила, нити му је познато да је било ко од цивила настрадао. Не сећа се да су војници Тешић и Сереги узимали од њега аутоматску пушку коју је дужио, нити му је познато да су исте узимали од других војника, као ни да је било ко од старешина говорио да ће убити војника ако не изврши наређење.

Сведок ВЛАТКО ВУКОВИЋ у исказу је навео да почев од августа 1998. године обављао дужност команданта II моторизованог батаљона ВП 4445 Призрен који је био у саставу 549. МТБ, да су у саставу батаљона били и кап. Слободан Рангелов – на дужности командира II чете у оквиру које је као командир вода био Раде Радојевић, као и да се сећа војника Данила Тешића и Мишела Серегија који су били у воду Радета Радојевића. Није му познато да се током боравка његове јединице на терену, тј. рејону села Кушнин, дешавало било шта недозвољено, јер би у супротном предузeo одговарајуће мере у виду покретања одређених поступака. Штаб Врховне команде издао је правила понашања за борце која су умножили у преко 1.000 примерака које су доставили по четама и ово упутство је имао сваки војник. У том упутству био је прописан поступак са ратним заробљеницима, рањеницима, цивилима, цивилној имовини и културним и материјалним добрима.

Сведок ПАВЛЕ РУДИЋ у исказу је навео да је био распоређен на дужност референта у органу безбедности у саставу ВП 4445 Призрен, да се не сећа да му је било ко од окривљених пријавио неки догађај који би се односио на убиство цивила, да је за време рата обавио много разговора са војницима и старешинама, вероватно и са неким од окривљених али се тога не сећа, поготово не чињенице да је неко од њих пријавио

убиство цивила, коју могућност ипак не искључује. Имао је контакте са окр. Тешићем о чему су такође сачињаване белешке, с тим што не може да се сети да ли га је неко од окривљених обавестио о убиству двојице цивила. Након што је сведоку, окривљени Тешић на главном претресу пред Војним судом у Нишу предочио време, место и начин када му је пријавио спорни догађај, о кому је сачинио и писмени извештај у коме није помињао да је и окр. Сереги пуцао, поновио је да се догађаја не сећа али да је могуће да је било онако како је то навео окр. Данило Тешић, у ком случају је то сигурно евидентирао и известио свог претпостављеног старешину.

Сведок ЈАНКО ГРАНДИЋ је изјавио да нема никаква сазнања о догађањима у селу Кушнин, у коме никада није ни био, али да је 01.04.1999. године упознао мајора Манчића, када је поступајући по наређењу од 31.03.1999. године, требао да смени јединицу потпор. Радојевића на превоју Троја која се налази између Ораховца и Малишева.

Сведок СЛАВИША СТАНКОВИЋ изјавио је да је боравио у селу Кушнин, где је дошао 08. или 09.04.1999. године, као резервиста у оквиру треће борбене групе у 549. МТБ, где је било оформљено једно одељење војне полиције у коме је он био постављен за командира јер има вишу школу унутрашњих послова. Никакве старије људе није видео у селу, нити има било каквих сазнања о томе да су у селу била двојица цивила.

Сведок НЕНАД СТАНКОВИЋ је навео да је био ВПУ 1998. године на Косову у саставу 3. батаљона Војне полиције, коју је напустио али је током рата био мобилисан као резервиста, где је након 2, 3 дана боравка у Ђаковици, био премештен у Кушнин. Том приликом у селу није видео цивиле. Даље је навео да је скоро сваког дана из Кушнина ишао за Призрен и никада није видео на путу неке лешеве, а сећа се да је једном приликом био у неком кафићу у Призрену заједно са Сашом Петровићем, када се Саши јавио један цивил, за кога му је затим Саша рекао да га зна из Кушнина. То лице је било средњих година. У исказу је навео и да се са територије Ким повлачио заједно са војником Данилом Тешићем, који је возио камион док је он седео на сувозачевом седишту, када му је рекао да је „убио двојицу шиптара на путу ка Призрену“, да није поверовао у тачност ове изјаве јер је Данило био склон алкохолу и хвалисању, као и да је по изласку из села Кушнин у правцу Призрена приметио возило марке „Лада“ паркирано с десне стране поред пута, али ништа друго није приметио поред возила у смислу паљевине. Једном приликом је поред исте прошао и пешака и ни тада није приметио знакове паљења на возилу, нити око возила. Возило је први пут видео када је почeo да вози мајора Манчића, а исти је такође могао да види ово возило, као и сви други који су тим путем пролазили.

Сведок БОЖИДАР ДЕЛИЋ је изјавио да је пре и за време рата био командант 549. бригаде са седиштем у Призрену чији је један батаљон био смештен у Ђаковици, као и да је за догађај који је предмет поступка први пут чуо када су окривљени стављени у притвор од стране Војног суда у Нишу. Објаснио је да када се сазна за неко кривично дело у јединици и када он буде информисан о томе, предузима одређене мере како би се открили учиниоци, сачували докази и припреми одговарајућа документација које ће касније бити предата тужиоцу и суду. Такође, у исказу је навео да су током 1998. године сви војници имали упутство које је издала Команда Корпуса о начину поступања према заробљеницима, рањеницима и цивилима, у коме је писало како да поступају и у ситуацији ако би они били заробљени, а када је почeo рат слично упутство је добијено и од Генералштаба и у истом је прописано да се сви припадници војске придржавају одредби међународног ратног и хуманитарног права. О наведеном су постојала разна наређења и у готово сваком је било предвиђено како поступати у овим ситуацијама, да је забрањено одузимати имовину од грађана и да ће све то бити санкционисано.

Сведок ИВАН МИДОВИЋ, навео је да је током рата обављао дужност референта за границу у Команди Приштинског корпуса и по чину је био потпуковник, да је као референт за границу имао обавезу да обилази карауле, између осталог и караулу Ликен, тако да је често пролазио кроз село Кушнин. Сећа се да је једном приликом у овом селу на клупи видео два цивила које је обезбеђивала војска, да су та лица била по годинама млађа од њега 10 до 15 година, а он је тада имао 58 година, односно ова 2 лица су била способна да учествују у борби. Догађај који је описао догодио се маја месеца 1999. године а тога се сећа јер је прешао у Урошевац 20 – 25 дана након овог догађаја, што је било почетком јуна 1999. године.

Сведок МОМИР СТОЈАНОВИЋ је навео да је током рата био на дужности начелника органа безбедности у Приштинском корпусу, да је мајора Манчића познавао јер је и он био упућен у Приштински корпус, да је први пут за конкретни поступак сазнао када је био на припреми за сведочење пред Хашким трибуналом у предмету генерала Лазаревића, којом приликом је имао на располагању одређене извештаје и прегледе поднетих кривичних пријава и процесуираних кривичних дела.

Сведок ДРАЖЕН ДОБРИЋ изјавио је да познаје мајора Манчића још од ратишта у Хрватској, док је са Радојевићем био у истој бригади. Команду своје јединице је за време рата имао распоређену у селу Дедај, а првих 10 дана априла 1999. године је свакодневно ишао на реферисање у селу Кушнин. Није му било шта познато о самом догађају који је предмет поступка, већ је о истом чуо из средстава јавног информисања.

Из налаза и мишљења КОМИСИЈЕ ВЕШТАКА, неуропсихијатра Др Слађане Богдановић, Mr. csc. мед. др Томислава Крстовића и Прим. др Слободана Серафимовића и вештака психолога Емилије Николић за окривљеног Мишела Серегија од 09.07.2002. године, суд је утврдио да је исти емоционално и социјално недозрела личност, са неуротским развојем и психопатиформним карактеристикама, где интелектуална обрада долази тек после реализованог импулса, због чега исти функционише на нижем нивоу од постојећих примарних потенцијала, да му је у време извршења кривичног дела степен емоционалне и социјалне зрелости био на нивоу старијег малолетног лица (иако је у то време имао 21 годину живота), да се све време боравка у ратом захваћено подручје налазио у стању страха средњег интензитета, а да је након добијања наредбе у вези критичног догађаја, тј. о извршењу поменутог задатка, због егзистенцијалне угрожености ако задатак не изврши и чињенице да први пут извршава такав задатак, његов страх прерастао у страх јаког интензитета, као и да је његова способност да схвати значај свог дела и управља својим поступцима у време извршења истог, била битно смањена.

Из налаза и мишљења КОМИСИЈЕ ВЕШТАКА, неуропсихијатра Др Слађане Богдановић, Mr. csc. мед. др Томислава Крстовића и Прим. др Слободана Серафимовића и вештака психолога Емилије Николић за окривљеног Данила Тешића од 09.07.2002. године и медицинске документације овог окривљеног, суд је утврдио да се именовани презентује као емоционално недозрела структура личности, пасивно агресивне динамике, са интелектуалним способностима на нивоу високог просека, које нису актуелизоване у оптималној мери, да је у време извршења кривичног дела степен емоционалне и социјалне зрелости био на нивоу старијег малолетника (иако је у то време имао непуну 21 годину живота), да се све време боравка у ратом захваћено подручје налазио у стању страха средњег интензитета, а да је након добијања наредбе у вези критичног догађаја, тј. о извршењу поменутог задатка, због егзистенцијалне угрожености ако задатак не изврши и чињенице да први пут извршава такав задатак, његов страх

прерастао у страх јаког интензитета, као и да је његова способност да схвати значај свог дела и управља својим поступцима у време извршења истог, била битно смањена.

Вештак неуропсихијатар СЛАЂАНА БОГДАНОВИЋ на главном претресу пред Војним судом у Нишу је навела да остаје у свему при налазима и мишљењима за окривљене Данила Тешића и Мишела Серегија, у чијој је изради као члан тима лекара - вештака учествовала и објаснила да код окр. Данила Тешића не постоје елементи трајног или привременог душевног оболења, привременог душевног поремећаја или заосталости у душевног развоја. Даље је навела да стварах као фактор од утицаја на степен расуђивања припада групи физиолошких афеката, односно исти није имао елементе патолошког страха, тј. патолошког афекта, да по интензитету исти може бити слабог, средњег и јаког интензитета а да је од значаја за способност расуђивања и доношења одлука страх јаког интензитета, као и делимично страх средњег интензитета. Такође је објаснила да су патолошки афекти страха паника и препаст које нису пронашли код окривљеног, а они као такви у потпуности компромитују степен расуђивања и одлучивања и самим тим утичу на потпуну неурачунљивост. Наведени узроци припадају групи привремених душевних поремећености чега у конкретном случају није било. По дефиницији страх представља интензивно мучно осећање велике напетости који изазивају осећања постојеће или предстојеће опасности по интегритет личности. У време добијања поменутог задатка, односно наређења долази до прерастања страха средњег интензитета у страх јаког интензитета, а на терену емоционално недозреле структуре личности, какав је и окривљени, актуелно постоји нерктично прихваташење туђих подстицаја и подложност спољним утицајима и дати задатак значи и његову непосредну реализацију без претходне интелектуалне обраде која следи тек након извршених радњи. Даље је објаснила да физиолошки афект страха јаког интензитета у првом реду ремети психичке функције које се односе на интелектуалне и волунтаристичке способности као и процес мишљења који може бити без могућности сагледавања узрока и тока последица догађаја и појава што се у крајњој дистанци може користити са правилима друштвеног понашања, при чему процес памћења, упамћивања и репродукције не мора бити компромитован. Он је компромитован код патолошких афеката, код препasti и панике где постоји јака амнезија.

У вези окр. Мишела Серегија, навела је да код именованог такође не постоје елементи који би указивали на постојање трајног или привременог душевног оболења, душевне поремећености ни заосталости у душевном развоју, да се структура личности презентује као личност дисхармоничног развоја са рано испољеним поремећеним понашењем у социјалној средини, које означавају као психопатиформне карактеристике с обзиром да се именовани налази у фази касније адолосценције и да његов развој личности још није завршен. Није могла да се изјасни о томе да се ради о психопатском поремећају. И код овог окривљеног постојао је страх јаког интензитета из реда физиолошких афеката без елемената патолошког страха, односно панике или препasti и исте не искључују могућност и способност упамћивања и репродукције догађаја. Дакле обојица окривљених су у време извршења дела били у стању битно смањене урачунљивости. Иначе, страх јаког интензитета има на волунтаристичку способност дестимулативно или стимулативно дејство и може компромитовати степен доношења одлука и до потпуне неурачунљивости, односно до потпуне немогућности управљања својим поступцима.

Увидом у извештај Међународног комитета Црвеног крста за лица нестале у вези са сукобом на Косову суд је утврдио да се на страни 50. и 102. извештаја налази на списку несталих лица име пок. Селмана Темаја, рођеног 1929. године у Кушнину, од оца Садика, који је последњи пут виђен дана 05.04.1999. године у Кушнину, односно да се исти још увек води као нестало лице.

Суд је из писмених доказа који су замолним путем прибављени од Одељења за правосуђе УНМИК-а, од стране Министарства правде Републике Србије, утврдио следеће:

- из потврде Међународног комитета Црвеног крста од 12.03.2002. године да је овом Комитету отворен захтев за тражење Мифтара Темаја (од оца Садика) рођеног 1933. године у Кушнину, о коме се ништа не зна од 05.04.1999. године,

- из потврде о смрти Мифтара Темаја коју је издало Одељење за правосуђе, канцеларија за судску медицину дана 25.11.2004. године да је Мифтар (Садик) Темај рођен 1933. године у Кушнину, од оца Садике и мајке Шерифе, есхумиран 18.04.2003. године у Кушнину, општина Призрен, те да је извршена аутопсија пронађених делова тела дана 05.11.2003. године,

- из потврде Управе за Здравствену и социјалну заштиту општине Призрен бр. 360-218 од 22.08.2008. године издате сину Муси Темају ради доказивања пред судом да је Селман (Садик) Темај рођен 1929. године у селу Кушнин Хас, општина Призрен нестао током последњег рата на Косову дана 05.04.1999. године у месту Кушнин Хас, те да ово лице још увек није пронађено,

- из потврде УНМИК-а од 22.12.2004. године о пријему тела Мифтара Темаја, да је Хусеин Темај примио леш Мифтара Темаја, као и оригиналне лекарског уверења о смрти, уверења о идентификацији, потврђивање идентитета, одећу и обућу и личне ставри покојног,

- из потврде Управе за здравствено и социјално старање СО Призрен бр. 06/1 – 007 од 12.01.2005. године издате сину на основу захтева по упутству Министарства здравља и Социјалне сигурности ратних инвалида, да је Мифтар Темај рођен 21.11.1933. године у Кушнину Хас, Општина Призрен, убијен као цивилно лице током оружаних сукоба дана 05.04.1999. године у месту Кушнин Хас,

- из потврде УНМИК-а, Канцеларије за нестале лица и судску медицину о ДНК анализи Канцеларије за нестале лица и судску медицину од 25.11.2004. године, да је на основу узорака крви супруге и синова пок. Мифтара Темаја, Зелфије, Хусеина и Рахмана Темаја, Међународна комисија за нестале лица уз помоћ ДНК анализе, упоређивањем узорака костију и зуба пок. и крви сродника, утврдила да се исти подударају.

Увидом у ратни дневник 2. бригаде 549. Моторизоване бригаде и дневне извештаје о раду команде 2. бригаде, које је достављао Команди 549. МТБР командант, мајор Влатко Вуковић, суд је утврдио да у истима нема евидентираног догађаја описаног у изреци пресуде, док је на основу дневних заповести за одбрану од 03.04. и 08.08.1999. године, које је издавао командант 2. бригаде, мајор Влатко Вуковић, као и наређења Команданта 549. МТБР, пуковника Божидара Делића од 03.04., 05.04., 07.04., 16.04. и 23.04.1999. године, утврђено да су старешинама и војницима издаване заповести (наредбе) о томе како треба поступати са ратним заробљеницима и цивилним лицима, професионално и без непотребних разарања објекта, уз посебно забрињавање деце и старијих особа, предузимање мера ради спречавања пљачки и других видова криминала, односно уз потпуну примену поштовања правила Међународног ратног права са упутствима коме треба пријавити ратне заробљенике и учињена кривична дела ради предузимања одговарајућих мера за утврђивање кривичне одговорности учинилаца.

На основу извештаја Владе РС - Комисије за нестале лица број 021-01-2/2015-07 од 19.3.2015. године а који извештај је дат уз контакте са ЕУЛЕКС-ом, утврђује се да је Темај Селман, од оца Садика, рођен 1.1.1929. године, идентификован ДНК методом 5.6.2012. године и предат породици, да је Темај Мифтар, од оца Садика рођен 1.1.1933. године идентификован ДНК методом 10.11.2004. године под шифром FKD 01-001ВР и предат породици, као и да је Темај Адем, од оца Имера, рођен 1.1.1976. године идентификован ДНК методом 3.5.2011. године, а аксхумиран је у селу Љубијица Хас.

Потврде о смрти се налазе у Канцеларији за форензичку медицину ЕУЛЕКС-а, док у Комисији за нестала лица Владе РС не постоји евиденција о несталим лицима која се могу повезати са овом локацијом, датумом и догађајем.

Суд је ценио све изведене доказе како појединачно, тако и у њиховој међусобној вези, те је на основу оцене истих донео одлуку као у изреци пресуде.

Писане доказе у конкретном случају суд је у потпуности прихватио јер су јасни, прецизни и дати од стране стручних лица, која су у свему поступала у складу са својим овлашћењима, па је на основу истих и то: извештаја Владе РС - Комисије за нестала лица број 021-01-2/2015-07 од 19.3.2015. године, потврде Међународног комитета Црвеног крста од 12.03.2002. године, потврде о смрти Мифтара Темаја коју је издало Одељење за правосуђе, канцеларија за судску медицину дана 25.11.2004. године, потврде Управе за Здравствену и социјалну заштиту општине Призрен бр. 360-218 од 22.08.2008. године, потврде УНМИК-а од 22.12.2004. године о пријему тела Мифтара Темаја, потврде Управе за здравствено и социјално стање СО Призрен бр. 06/1 – 007 од 12.01.2005. године и потврде УНМИК-а, Канцеларије за нестала лица и судску медицину о ДНК анализи Канцеларије за нестала лица и судску медицину од 25.11.2004. године, суд несумњиво утврдио да је Међународном комитету Црвеног крста поднет захтев за тражење Мифтара Темаја (од оца Садика) рођеног 1933. године у Кушнину, о коме се ништа није знало од 05.04.1999. године, а за кога је Одељење за правосуђе - канцеларија за судску медицину дана 25.11.2004. године издала потврду о смрти, пошто је извршена аутопсија пронађених делова тела дана 05.11.2003. године, који су предати Хусеин Темају, заједно са оригиналним лекарским уверењем о смрти, уверењем о идентификацији, потврђивању идентитета, одеће и обуће и личних ствари покојног, као и да је на основу узорака крви супруге и синова пок. Мифтара Темаја, Зелфије, Хусеина и Рахмана Темаја, Међународна комисија за нестала лица уз помоћ ДНК анализе, упоређивањем узорака костију и зуба пок. и крви сродника, утврдила да се исти подударају. Такође, на основу изведених доказа суд је несумњиво утврдио и да је Управа за Здравствену и социјалну заштиту општине Призрен бр. 360-218 од 22.08.2008. године издала сину Муси Темају ради доказивања пред судом да је Селман (Садик) Темај рођен 1929. године у селу Кушнин Хас, Општина Призрен нестао током последњег рата на Косову дана 05.04.1999. године у месту Кушнин Хас, а који је идентификован ДНК методом дана 5.6.2012. године и предат породици.

Суд је прихватио и ратни дневник 2. бригаде 549. Моторизоване бригаде и дневне извештаје о раду команде 2. бригаде, јер је јасан, прецизна и није osporen од стране учесника овог поступка. Наиме, из ратног дневника, суд је утврдио да су старешинама и војницима издаване заповести о поступању са ратним заробљеницима и цивилним лицима и уопште указивано на поштовање правила Међународног ратног права што је сагласно и са исказом сведока Влатка Вуковића. С тим у вези, суд је имао у виду и да у ратном дневнику није евидентиран догађај у селу Кушнин, који је предмет оптужбе. Међутим, суд налази да наведене околности не указују на чињеницу да до наведеног догађаја није дошло, с обзиром да се правно релевантне чињенице везане за критични догађај у селу Кушнин када су лишена живота два цивилна лица албанске националности, утврђују на основу других доказа које је суд ценио и оценио као веродостојне и то како појединачно тако и у вези са осталим доказима.

Такође суд је у конкретном случају прихватио и писане доказе и то 2 налаза и мишљења КОМИСИЈЕ ВЕШТАКА, неуропсихијатра Др Слађане Богдановић, Mr. csc. мед. др Томислава Крстовића и Прим. др Слободана Серафимовића и вештака психолога Емилије Николић од 09.07.2002. године, један за окривљеног Мишела Серегија, а други за Тешић Данила, јер су дати од стране стручних лица која су у свему поступала у складу

са правилима струке, па је на основу истих несумњиво утврдио да је и код Мишел Сергија и Данила Тешића способност да схвате значај својих дела и управљају својим поступцима у време извршења истог, била битно смањена.

Суд је у конкретном случају прочитао и одбрану коју је дао Манчић Златан, имајући у виду да је исти у међувремену преминуо, па је ценио и прихватио у делу у којој је навео да је био у ВП 4445 Призрен као орган безбедности, да су у критичном периоду у селу Кушнин затекли два цивила, два брата, која су добро говорила српски језик са којима је обавио разговор, да је након тога рекао окривљеном Радојевићу да преузме ове цивиле и да обезбеди два војника који ће их одвести у правцу Призрена, као и да је са та два цивила албанске националности током три дана њиховог боравка у селу Кушнин обавио више разговора. Одбрану именованог лица у овом делу суд је прихватио јер је сагласна и са одбраном окр. Радета Радојевића, окр. Данила Тешића и окр. Сереги Мишела, као и са исказима ошт.Мусе Темаја, ошт.Хусеина Темаја и сведока Рушита Темаја, који су потврдили присуство два цивила албанске националности у наведеном периоду са којима је Златан Манчић обавио разговоре, док је сведок Рушит Темај потврдио и да му је лично познато да су сада пок.Мифтар Темај и Хусеин Темај остали у селу Кушнин када је дошла Војска и стационирала се у селу, јер је и он остао у селу, као и да је војска ухватила Мифтара Темаја и Селмана Темаја са којима се састао сутрадан и који су му рекли да их је војска водила у Команду у Кушнину и да треба да се сутрадан јаве поново команди и да не смеју да се удаљавају.

С тим у вези, суд је имао у виду и да је Манчић Златан мењао одбрану у погледу старости покојних оштећених, наводећи да се радило о лицима која су била млађа него што је навео приликом давања свог првог исказа, а које промене у одбрани су контрадикторне са осталим изведеним доказима и то како писаним доказима, тако и са одбрана окр. Данила Тешића и окр. Сереги Мишела, које су дали у истрази и на главном претресу пред Војним судом.

Такође, суд није прихватио одбрану Златана Манчића у делу да није наредио да се та два цивилна лица албанске националности лише живота од стране та два војника након што се удаље из села у правцу Призрена, јер је у супротности са одбраном окр. Данила Тешића и окр. Сереги Мишела које су дали у истрази и на главном претресу пред Војним судом, а такође у супротности је и са одбраном окр. Радојевића која је дата у истрази и на главном претресу пре него што је изменио своју одбрану да се не сећа како се догодио овај догађај. Такође, у том делу одбрана Златана Манчића у супротности је са исказом сведока Слободана Рангелова који је навео да је мајор Манчић наредио да војници Данило Тешић и Мишел Сереги убију та два цивила и да је потребно да га о томе извести окр.Радојевић.

Дакле, на основу ових доказа, суд је несумњиво утврдио да су критичном приликом у селу Кушнин били сада пок.Мифтар Темај и Селман Темај, као и да је са њима Златан Манчић обавио разговоре, а након тога и наредио да се лише живота и то: покојни оштећени Мифтар Темај, рођен 1933.године и Селман Темај, рођен 1929.године. По оцени суда наведено произилази из одбране Златана Манчића у којој није osporio да су затечени у селу Кушнин два цивила – два брата албанске националности са којима је обавио разговор и наредио да се изведу из села у правцу Призрена. Присуство два лица албанске националности у својим одбранама у истрази нису osporili ни окр.Радојевић, ни окр.Тешић, ни окр.Сереги, као и да су управо та два лица окр.Тешић и окр.Сереги по наредби Манчића и окр.Радојевића извели из села Кушнин у правцу Призрена и лишили живота, а што је сагласно и са исказом сведока Слободана Рангелова. Идентитет наведених лица покојних оштећених, утврђује се и из исказа сведока Рушита Темаја који је изјавио да су два цивилна лица албанске националности која су била у селу Кушнин и

са којима је обављен разговор у Кушнину у Команди након доласка ВЈ, лица Мифтар Темај и Селман Темај, које познаје јер су из истог села. Наведено се утврђује и на основу исказа сина пок. Селмана Темаја, ошт.Мусе Темаја и исказа сина пок.Мифтара Темаја, ошт.Хусеина Темаја. Такође, да се ради о наведена два лица произилази и из исказа сведока Хаљити Темаја, рођеног брата сада пок.Селмана и Мифтара Темаја, који је у исказу тврдио да су сва тројица браћа, као и да је од стране мештана обавештен да су његова браћа Селман и Мифтар Темај, стрељани почетком априла месеца 1999.године.

Поред тога и на основу писаних доказа и то извештаја Међународног комитета Црвеног крста за нестале лица након сукоба на Косову утврђује се да се на страни 50 и 102 извештаја налази на списку несталих лица и име пок. Селмана Темаја, рођеног 1929.године у Кушнину који је последњи пут виђен дана 05.04.1999.године у Кушнину. Наведено је сагласно и са потврдом Управе за Здравствену и социјалну заштиту општине Призрен бр. 360-218 од 22.08.2008. године издате сину Муси Темају да је Селман (Садик) Темај, рођен 1929.године у селу Кушнин Хас, Општина Призрен нестао током последњег рата на Косову дана 05.04.1999. године у месту Кушнин Хас. Затим је на основу потврде о смрти Мифтара Темаја коју је издало Одељење за правосуђе канцеларије за судску медицину дана 25.11.2004.године утврђено да је Мифтар Темај рођен 1933.године у Кушнину ексхумиран 18.04.2003 године у Кушнину, општина Призрен, те да је извршена аутопсија пронађених делова тела дана 05.11.2003.године. Наведено је сагласно и са потврдом УНМИК-а Канцеларије за нестале лица о ДНК анализи Канцеларије за нестале лица и судску медицину од 25.11.2004. године, на основу које се утврђује да је на основу узорака крви супруге и синова пок. Мифтара Темаја, Зелфије, Хусеина и Рахмана Темаја, Међународна комисија за нестале лица уз помоћ ДНК анализе, упоређивањем узорака костију и зуба пок. и крви сродника, утврђено да се исти подударају. Такође, на основу потврде УНМИК-а од 22.12.2004. године о пријему тела Мифтара Темаја, утврђује се да је Хусеин Темај примио леш Мифтара Темаја, што је потврђено и лекарским уверењем о смрти, уверењем о идентификацији, потврђивању идентитета, одећом и обућом и личним ставрима покојног.

Наведни писмени докази сагласни су и са исказом сведока Хаљити Темаја који је изјавио да је дана 22.12.2004 године, у Кушнину дочекао сандук са остацима његовог брата који су довежени из Ораховца, које је након тога сахранио, док су посмртни остаци Селмана Темаја, након идентификације ДНК методом 5.6.2012.године предати породици. Хаљити Темај је такође потвдио да су му синови пок.Мифтара Хусеин и Рахман који живе у Ђаковици рекли да су им узимали крв на анализу и да је након тога утврђено да пронађени посмртни остаци припадају пок.Мифтару, а да су породице пок.Мифтара и Селмана отишли из Кушнине када су започела ратна дејства, а да су њих двојица остали у селу Кушнин. Имајући у виду све наведено суд утврђује оценом свих изведенih доказа као и одбрана окривљеног у погледу идентитета два лица албанске националности која су лишена живота, да су то Мифтар Темај, рођен 1933.године и Селман Темај, рођен 1929.године од оца Садика, обојица из села Кушнин.

Суд је ценио и одбрану окр. Радета Радојевића, те је нашао да окривљени у својој одбрани није ospорio у истрази, да је у наведеном периоду био на дужности командира првог стрељачкогвода са чином потпоручника у оквиру ВП 4445 Ђаковица, а да је мајор Манчић био орган безбедности, да му је исти у присуству Бранислава Ковачевића рекао да му требају два војника и питао их да је он схватио да та два војника треба да лише живота два лица, због чега је он војницима Тешићу и Серегију рекао шта Манчић тражи од њега и да ли они то могу да ураде и да су они то потврдили да могу. Суд је у овом делу прихватио одбрану окр.Радета Радојевића јер је у односу на наведене околности сагласна и са одбранама окр.Тешића и окр.Серегија које су дали у истрази и на главном претресу пред Војним судом, а такође је сагласна и са исказом сведока Слободана

Рангелова као и наведеним писаним доказима на основу којих се утврђује да су лишена живота два цивилна лица албанске националности Мифтај Темај и Селман Темај. Такође, наведено је сагласно и са исказом сведока Бранислава Ковачевића, који је изјавио да је био присутан када се Манчић обратио Радојевићу и рекао да му требају два војника.

Суд је ценио и промене у одбрани окр. Радета Радојевића у делу, где је најпре изјавио да му је Манчић рекао да му требају два војника да „одраде двојицу терориста“ и да је он схватио да та два војника треба да лише живота та два лица, као и касније наводе у одбрани окр. Радета Радојевића да Манчић није употребио наведене речи да „одраде двојицу терориста“, већ да је само рекао да му „да два војника“ или да он није знао шта они треба да ураде и да са тиме није био упознат.

С тим у вези суд није прихватио ни одбрану окр. Радојевића у делу да са окр. Серегијем и окр. Тешићем није разговарао у вези лишења живота двојице цивила и да није такву наредбу дао окр. Серегију, већ да их је само послао код Манчића. По оцени суда промене у одбрани окр. Радета Радојевића су у супротности са одбранама окр. Тешића и окр. Серегија које су дали у истрази и приликом извршеног суочења са окривљеним, а такође у супротности су и са наведеним писаним доказима, као и са исказом сведока Слободана Рангелова који је потврдио да га је окр. Радојевић известио да је мајор Манчић наредио да војници лише живота та два цивила. Такође, приликом извршеног суочења између окр. Сереги Михела и окр. Радета Радојевића у поступку пред Војним судом, окр. Сереги је сигурно и убедљиво изјавио окренут лицем према окр. Радојевићу, да га је окр. Радојевић позвао заједно са Тешићем и рекао им да је мајор Манчић наредио да стрељају два Албанца. Окривљени Сереги је такође приликом извршеног суочења изјавио да је наведено наређење примио од окр. Радојевића при чему је био присутан и окр. Тешић, а не директно од Манчића кога није том приликом чуо. Такође, и окривљени Данило Тешић у својој одбрани у истрази је навео да је Манчић дошао са окр. Радојевићем и да му је тада Манчић рекао да се у селу налазе два мушкарца и да ће му довести та два цивила која ће да доведе до „Ладе“ где ће их стрељати, а након стрељања запалити. Након тога он је изабрао окривљеног Серегија да пође са њим, јер му је био најближи пошто је био курир окр. Радојевића, тако да је окр. Радојевић разговарао са окр. Серегијем и рекао окр. Серегију у његовом присуству, да њих двојица треба да стрељају „двојицу шиптара“, као и да узму пушке, што су и учинили. Наведену изјаву окр. Тешић је потврдио и приликом извршеног суочења у истрази са окр. Серегијем, а затим се окр. Сереги приликом суочења у потпуности сложио са изјавом окр. Тешића, а касније на главном претресу и пред Војним судом у Нишу потврдио да је и он лично пуцао у једно од наведена два цивилна лица албанске националности и детаљно описао начин на који су та два лица лишена живота а сагласно са одбраном окр. Тешића пред Војним судом у истрази и на главном претресу.

Суд такође није прихватио измењене наводе у одбрани окр. Радета Радојевића, које је дао на главном претресу пред Вишим судом у Нишу, као ни његове примедбе на исказ сведока Рушита Темаја.

Ни одбрану окривљеног Радета Радојевића у делу где он наводи да су у село Кушнин дошли 07.04.1999. године, суд није прихватио јер је нелогична и противречна осталим изведеним доказима, ко ни наводе да нису тачни наводи сведока Рушита Темаја у погледу тога да је био са пок. Мифтаром и Селманом Темај у Селмановој кући када је дошла редовна војска и ухватила њих двојицу, а док је он побегао у шуму изнад села. Суд није прихватио одбрану окр. Радета Радојевића да исказ сведока Рушита Темаја није истинит у погледу наведених околности, с обзиром да одбрану у том делу окр. Радета Радојевића суд оцењује као усмерену на избегавање кривичне одговорности и у супротности са осталим изведеним доказима и то исказима саслушаних сведока, па и

одбранама осталих окривљених које су дали у истрази, а таква одбрана је контрадикторна и по самом свом садржају. Ови наводи окривљеног Радета Радојевића су пре свега контрадикторни са одбраном коју је сам дао пред Војним судом, којом приликом је изјавио да је у село Кушнин дошао око 01.04.1999. године, док је приликом суочења са Манчићем, окривљени Радојевић изјавио да се критични догађај одиграо између 04.04. и 10.04.1999. године, а што је такође у супротности са његовим наводима на главном претресу да су у село Кушнин дошли 07.04.1999. године. Затим на основу одбране Манчића утврђује се и да исти није оспорио да су два цивила затечена у селу и да је са њима лично обавио разговор, да је крајем марта месеца 1999. године био на простору између Малишева и Ораховца, првобитно у селу Дамање, да би се потом пребацили у село Кушнин. Поред тога присуство два цивила у селу Кушнин се утврђује и на основу исказа сведока Слободана Рангелова, који је изјавио да је у село Кушнин најпре ушла јединица надлежна за контролу територија, након чега је он дошао у село, којом приликом је чуо да су у селу остала два становника. Поред тога и на основу исказа сведока Југослава Каменчића се утврђује да је био везиста и да је био задужен радио уређајима и да је јединица након три – четири дана од отпочињања сукоба дошла у село Кушнин из села Дамање, а да је он као везиста накнадно дошао тек 07.04.1999. године. Наиме, сведок Југослав Каменчић је изјавио да су дана 07.04.1999. године, бачене касетне бомбе у околини његовог положаја од чега се он уплашио и сишао у село како би обавестио мајора Манчића, из чега такође произилази да је српска војска већ била у селу 07.04.1999. године, што је супротно са промењеним наводима у одбани окр.Радета Радојевића. Сходно наведеном, суд није прихватио измењену одбрану окр.Радета Радојевића, већ је суд прихватио и оценио као веродостојан исказ сведока Рушита Темаја, с обзиром да се он изјасно о свим чињеницама везаним за конкретан догађај и објаснио присуство покојних оштећених Селмана Темаја и Мифтара Темаја, а ценећи његов исказ у склопу свих осталих доказа и конкретних околности које се утврђују на основу напред наведених доказа.

Суд је ценио и прихватио одбрану окривљеног Данила Тешића, коју је дао у истрази и на главном претресу пред Војним судом у Нишу када није оспорио да је критичном приликом добио наредбу од Манчића да лиши живота два цивила албанске националности и да му је такву наредбу дао у присуству окривљеног Радојевића, да је након тога окривљени Радојевић и потврдио ту наредбу Манчића, те у његовом присуству наредио и окривљеном Сереги Мишелу да лиши живота два цивила албанске националности, да су заједно он и окривљени Сереги Мишел извршили то наређење тако што су наведена лица повели путем ка Призрену и када су стигли до путничког возила марке „Лада“, да им је рекао да наставе према Призрену, па када су се одмакли десетак метара да је испалио метак из аутоматске пушке у правцу једног од тих лица и погодио га, услед чега је то лице одмах било лишено живота, док је окривљени Сереги Мишел нанишанио и испалио метак у правцу другог лица, погодио га у пределу леђа, од којих пореда то лице није одмах преминуло, да би онда он испалио још један метак и тада лишио живота и то лице, као и да су након тога претресли кофере и личне ствари тих лица, а затим их запалили. Ову одбрану окривљеног Тешића суд је прихватио, јер је јасна, логична и сагласна са осталим изведеним доказима. Такође, суд је у овом делу прихватио одбрану окр.Данила Тешића налазећи да је окривљени такву одбрану потпуно сагласно дао и у истрази и на главном претресу пред Војним судом у Нишу, као и да је приликом извршеног суочења са Манчићем Залтаном и окривљеним Радетом Радојевићем у потпуности поновио своју одбрану и остао при свим напред наведеним изјавама, децидирено тврдећи да је истина оно што је изјавио. При свему томе окривљени је у својој изјави објашњавао бројне детаље конкретног догађаја о којима се изјашњавао како приликом давања изјаве у истрази, тако и приликом давања одбране на главном претресу пред Војним судом, као и приликом суочења при чему је дао потпуно сагласне изјаве о свимодлучним чињеницама конкретног догађаја. Осим тога, таква одбрана окривљеног

Тешић Данила је сагласна са одбраном окривљеног Сереги Мишела коју је дао у истрази као и на главном претресу, при чему је окр. Сереги Мишел у својој одбрани на главном претресу пред Војним судом потврдио и одбрану окр. Тешић Данила и сагласно се изјаснио да је и он пуцао у једног од цивилних лица албанске националности и у потпуности сагласно дао изјаву са изјавом окр. Тешића. Затим, одбрана окр. Данила Тешића коју је дао у истрази и на главном претресу сагласна је и са исказима оштећених Мусе Темаја, Хусеина Темаја, сведока Рушита Темаја и Хаљит Темаја, а такође сагласна и са исказом сведока Слободана Рангелова, као и са исказом сведока Ненада Станковића који је навео да је Данило Тешић пред њим лично рекао у камиону када су се повлачили са територије Ким да је „убио двојицу шиптара на путу ка Призрену“. Осим тога при суочењу окр. Тешића са сведоком Јовицом Колунцићем у истрази, окр. Тешић је у свему остао при својој изјави и поновио своју изјаву да му је сведок Јовица Колунцић рекао поводом наведеног догађаја „кад палиш, пали боље“ и да му је Јовица Колунцић говорио да ће због тога што су урадили ићи у Хаг. Суд је ценио наведено суочење између окр. Тешића и сведока Јовице Колунцића, те је суд и прихватио наводе окр. Тешића јер су сагласни са одбраном коју је претходно изнео, децидирало је остао при својој изјави, а таква изјава окривљеног Тешића је сагласна и са осталим напред наведеним доказима. С друге стране, исказ сведока Јовице Колунцића у овом делу, суд није прихватио налазећи да је усмерен на избегавање своје евентуалне личне одговорности.

Приликом оцене одбране окривљеног Данила Тешића коју је дао у истрази и на главном претресу пред Војним судом, суд је имао у виду и да је иста сагласна и са писаним доказима и то: извештајем Међунарног комитета Црвеног крста у вези са несталим лицима и поменутим писаним доказима који су прибављени од Одељења за правосуђе УНМИК-а од стране Министарства правде Републике Србије, на основу којих се утврђује да су лица која су лишена живота критичном приликом Мифтар Темај, рођен 1933. године и Селман Темај, рођен 1929. године, обојица из села Кущинин. Имајући у виду наведено, суд је прихватио одбрану окривљеног Данила Тешића коју је дао у истрази и на главном претресу пред Војним судом, јер је иста потврђена и напред наведеним доказима, а које доказе је суд такође ценио и нашао да су међусобно сагласни, непристрасни и објективни те их и прихватио у целости.

Суд није прихватио одбрану окр. Данила Тешића у делу да није био упознат са постојањем Женевске конвенције, нити да му је било ко рекао како у рату да поступа са цивилима, рањеницима и заробљеницима и да није имао сазнања о томе која наређења не сме да извршава, јер је иста у овом делу у супротности са исказом сведока Божидара Делића на основу ког исказа се утврђује да су сви војници имали упутство које је издала Команда корпуса о начину поступања према заробљеницима, рањеницима и цивилима и у коме је писало како да поступају у ситуацији када су они заробљени. Такође, када су почела ратна дејства слично упутство је добијено од Генерал-штаба у коме је било прописано да се сви припадници Војске придржавају одредби Међународног и хуманитарног права. Наведени исказ сведока Божидара Делића сагласан је и са исказом сведока Влатка Вуковића на основу ког исказа се утврђује да је Штаб Врховне команде издао правила за понашања бораца које су умножили и доставили по четама и да је ово упутство имао сваки војник, а које је садржало упутство за поступање са ратним заробљеницима, цивилној имовини и културним и материјалним добрима у рату. Наведено је сагласно и са ратним дневником на основу кога се утврђује да постоје дневне заповести од 03.04. и 08.08.1999. године, које је издавао мајор Влатко Вуковић и пуковник Божидар Делић, те се утврђује да су старешинама и војницима издаване заповести о томе како треба поступати са ратним заробљеницима и цивилним лицима.

У конкретном случају суд је ценио и одбрану окривљеног Тешића коју је дао на главном претресу пред Окружним судом у Нишу и Вишним судом у Нишу у даљем току

кривичног поступка и промене у наводима у његовој одбрани, наводећи да изјава коју је дао у истрази и на главном претресу пред Војним судом није истинита у делу да су он и Сереги Мишел пуцали у цивиле и лишили их живота. Окривљени је променио одбрану у том делу наводећи да је у свему осталом његова изјава истинита, међутим да су цивили албанске националности отишли и да их он и окр. Сереги нису лишили живота, већ да је он све то измислио. Наиме, суд налази да је таква одбрана окривљеног у потпуности усмерена на избегавање кривичне одговорности и у супротности са свим напред наведеним доказима који потврђују одбрану окр. Тешића дату у истрази и на главном претресу пред Војним судом и његово признање наведног дела. По оцени суда неосновани су наводи окривљеног Тешића, да је измислио чињеницу да су он и окривљени Сереги лишили два цивила албанске националности и да је он и измислио учешће окр. Сереги Мишела у том догађају, с обзиром да се чињенично стање утврђује на основу правнорелевантних чињеница из писаних доказа на основу којих се утврђује да су критичном приликом лишена живота два цивила албанске националности, а такође се наведене чињенице утврђују на основу исказа и напред наведених сведока. Осим тога, таква одбрана је у потпуности контрадикторна и супротна наводима које је окривљени дао у истрази и на главном претресу пред Војним судом, а коју је одбрану суд прихватио јер је поткрепљена и потврђена изведеним доказима.

Суд није прихвати ни наводе одбране окривљеног Тешића да је сведок Станковић Ненад видео једно од та два цивилна лица албанске националности у Призрену након овог догађаја, што доказује да ова цивилна лица нису лишена живота. Суд није прихватио такве наводе у одбрани јер је сведок Ненад Станковић изјавио да је био једном приликом у Призрену са још једним војником коме се јавио један цивил и да је тај други војник Саша рекао да га зна из Кушнина. Међутим, по оцени суда из такве изјаве сведока Ненада Станковића не произилази да поменута цивилна лица албанске националности нису лишена живота на начин како је напред утврђено, нити се сведок Станковић Ненад ближе изјаснио о том лицу које су срели у Призрену, нити је он лично било које лице препознао, описао или означио именом и презименом, нити неком личном карактеристиком при чему је и изјавио да он лично није видео цивиле у селу Кушнин. С тим у вези суд је прихватио део исказа Станковић Ненада у делу у коме је навео да је пред њим окривљени Данило Тешић изјавио да је „убио двојицу шиптара на путу ка Призрену“, јер је у том делу његов исказ сагласан са одбраном окр. Данила Тешића коју је дао у истрази и пред Војним судом. Део исказа Ненада Станковића да он није поверовао у тачност те изјаве је његов субјективни став и процена која по оцени суда није од утицаја на утврђивање чињеничног стања.

Што се тиче одбране окривљеног Сереги Мишела, суд је прихватио одбрану истог коју је дао у истрази и на главном претресу пред Војним судом у Нишу, јер је јасна прецизна и сагласна са одбранама осталих окривљених које су дали пре Војним судом, а које је суд прихватио из напред наведених разлога. На основу одбране окривљеног Мишела дате пред Војним судом, суд је утврдио да је окр. Радојевић наредио окривљеном Мишелу да са војником Тешићем одведе два цивила из села и да их успут убију, након чега су он и окривљени Радојевић преузели та два цивила, кренули путем ка Призрену и лишили живота та два лица. При томе суд је имао у виду да је окр. Сереги Мишел у својој одбрани у истрази најпре негирао да је он пуцао у једно од та два лица и исто погодио, међутим у својој одбрани на главном претресу пред Војним судом у Нишу се у потпуности сагласио са одбраном окр. Тешића, те је навео да је најпре окр. Тешић пуцао у једног цивила, а потом он у другог које није одмах преминуло већ је окр. Тешић испалио још један метаку у ово лице које је након тога преминуло, као и да су након тога преко та два лица ставили гардеробу и запалили их.

Суд је прихватио одбрану окр. Сереги Мишела дату у истрази и на главном претресу пред Војним судом, налазећи да је таква одбрана у потпуности сагласна са одбраном коју је дао окр. Тешић, као и исказима сведока Рангелов Слбоодана који је изјавио да је чуо да је мајор Манчић наредио да војници Данило Тешић и Мишел Сереги убију два албанска цивила о чему га је известио Радојевић, а такође се на основу исказа сведока Рушита Темаја утврђује да су у селу остала два цивила албанске националности која су вођена у команду на разговор и да су након тога лишена живота и да се ради о лицима сада пок.Мифтар Темај и Селман Темај. Наведено је сагласно и са исказима синова покојних, исказима ошт. Мусе Темаја и Хусеина Темаја, исказом сведока Хаљити Темаја и наведеним писменим доказима достављеним од стране Одељење за правосуђе УНМИК-а преко Министарства правде Републике Србије и извештајем Међународног комитета Црвеног крста за нестале лица у вези са сукобом на Косову. Поред тога приликом извршеног суочења са окр. Радетом Радојевићем, окр. Сереги Мишел је остао убедљив у својој изјави, па окренут лицем према окр. Радојевићу потврдио је да је он лично наређење примио од окр. Радојевића да се стрељају два цивила Албанца. Поред тога и на основу одбране Манчић Златана која је напред цењена утврђује се да окривљени није оспорио да је рекао окр. Радојевићу да преузме цивила албанске националности и обезбеди два војника. Имајући у виду изведене доказе и напред наведене одбране које је суд ценио, окр.Радета Радојевића и окр. Данила Тешића, као и исказе сведока и наведене писане доказе, као и извршена суочења између окр. Сереги Мишела током истраге и на главном претресу пред Војним судом којом приликом је окр. Сереги Мишел у потпуности поновио наводе своје одбране коју је претходно изнео, детаљно се изјашњавајући о свим околностима конкретног случаја и децидирало и потпуно остајући при изјави коју је већ дао, при чему су ти наводи и признање окривљеног потврђени и материјаним доказима на основу којих се утврђује да су лишена два живота албанске националности Мифтар Темај и Селман Темај. Сходно наведеном суд је прихватио одбрану окр. Сереги Мишела коју је дао на главном претресу пред Војним судом, јер је потврђена и напред наведеним доказима.

Суд није прихватио наводе у одбрани окр.Сереги Мишела дате пред Окружним судом и Вишим судом у Нишу у којима је променио своју претходно дату одбрану, наводећи да су он и окр. Тешић добили задатак да отпрате цивиле из села, што су учинили, да никога нису лишили живота, као и да приликом давања претходне одбране он није рекао истину и да је измислио наведене чињенице. По оцени суда наведена одбрана окр. Сереги Мишела, је пре свега контрадикторна са претходно датом одбраном у истрази и на главном претресу пред Војним судом, а и у супротности је са одбраном окр. Данила Тешића коју је дао у истрази и на главном претресу пред Војним судом, где су њихове одбране у потпуности сагласне. Осим тога промењена одбрана окр. Сереги Мишела да нису лишена живота два цивила албанске националности је у супротности и са наведеним писаним доказима из којих се утврђује да је нестало лице пок. Селман Темај, последњи пут виђен дана 05.04.1999.године у Куштину, потврдом о смрти Мифтара Темаја, потврдом УНМИК-а о пријему тела Мифтара Темаја, потврдом УНМИК-а Канцеларије за нестале лица и канцеларије за судску медицину о ДНК анализи које све писмене доказе је суд напред ценио, прихватио и оценио као веродостојне и на основу истих утврдио да су наведена лица Селман Темај и Мифтар Темај критичном приликом лишени живота. Наведено је утврђено и на основу исказа сведока Рушита Темаја, оштећених Мусе Темаја и Хусеина Темаја, сведока Хаљит Темаја. Као што је већ наведено и на основу исказа сведка Слободана Рангелова се утврђује да су Данило Тешић и Мишел Сереги добили наређење од Манчића да лише живота два лица. Такође, и сведок Бранислав Ковачевић је потврдио да је био са окр.Радојевић када их је срео мајор Манчић када је рекао окр. Радојевићу да му требају два војника, док је сведок Ненад Станковић потврдио да је пред њим лично окр. Данило Тешић рекао да је убио двојицу шиптара на путу ка Призрену. При томе, наведени

докази су у потпуности сагласни са одбранама окр. Сереги Мишела и окр. Данила Тешића које су дали у истрази и на главном претресу пред Војним судом, да су на начин како су то описали лишили живота наведена цивилна лица албанске националности. Имајући у виду све наведено суд није могао да прихвати одбрану окр. Сереги Мишела коју је изменио на главном претресу да је своју претходну одбрану измислио и да то није истина и да та два лица нису лишена живота.

Суд је цено исказе оштећеног Мусе Темаја и оштећеног Хусеина Темаја, синова пок. Селмана Темаја и пок. Мифтара Темаја, јер су јасни, логични и јер су се именовани сведоци изјашњавали само о чињеницама које су непосредно опазили, па је на основу исказа истих несумњиво утврдио да су од Рушита Темаја сазнали да су у селу остали Селман и Мифтар Темај, који су били у селу када је ушла српска војска, да су Селман Темај и Мифтар Темај били на разговору код мајора и да након тога више нису виђени, као и да су касније сазнали и да су убијени. Наведени искази су сагласни са исказом сведока Рушита Темаја који је потврдио да је био у селу Кушнин заједно са Мифтаром и Селманом Темај у Селмановој кући када је дошла редовна војска те да су Мифтар и Селман ухваћени а да је он побегао. Такође је потврдио да се након тога поново састао са Мифтаром и Селманом Темајом који су му лично рекли да их је војска водила у Команду у Кушнину, да сутрадан треба поново да иду и да не смеју да се удаљавају. Након тога сведок Рушит Темај је изјавио да више није видео окр. Селмана и Мифтара Темаја и да је сазнао да су исти лишени живота. Наведени искази су сагласни са исказом сведока Хаљит Темаја, који је рођени брат сада пок. Селмана и Мифтара Темаја, а на основу ког исказа се утврђује да је од мештана у селу Кушнин сазнао да су његова браћа стрељана и да је дана 22.12.2004. године, лично дочекао у Кушнину сандук са остацима његовог брата који су довежени из Ораховца, након чега га је и сахранио. Суд је прихватио наведене исказе налазећи да су исти међусобно потпуно сагласни, сагласни су међусобно са наведеним писаним доказима и то са извештајем Међународног комитета Црвеног крста, као и са доказима прослеђених од Одељења за правосуђе УНМИК-а а који су прибављени од стране Министарства правде Републике Србије.

Суд је прихватио и исказ сведока Слободана Рангелова, јер се исти сигурно и убедљиво изјаснио да је имао сазнања да су у селу остала два цивилна становника у тренутку када су ушли у село и да је чуо да је мајор Манчић наредио да војници Данило Тешић и Мишел Сереги убију та два цивила о чему га је известио Радојевић. Суд је прихватио исказ сведока Слободана Рангелова налазећи да је у односу на наведене чињенице његов исказ сагласан и са одбранама окр. Данила Тешића и Мишела Серегија које су дали у истрази и на главном претресу пред Војним судом, а сагласан је и са исказима Мусе Темаја Хусеина Темаја, Руштим Темаја и Хаљит Темаја, као и са писаним доказима и исказом сведока Бранислава Ковачевића, који је по оцени суда непристрасан и објективан.

Наиме, суд је прихватио исказ сведока Бранислава Ковачевића у делу у коме је навео да је био заједно са окр. Радојевићем када их је срео мајор Манчић који му је рекао да му требају два војника за извршење неког задатка, јер је исказ именованог сведока у том делу сагласан са одбраном окр. Радојевића коју је дао у истрази, па и са одбраном сада пок. Манчића који није оспорио да је од Радојевића затражио два војника ради извршења задатка. Касније измене у исказу сведока Бранислава Ковачевића да се можда не ради о тим војницима, по оцени суда нису од утицаја на утврђивање чињеничног стања, нити на веродостојност претходно датог исказа, с обзиром да је наведена околност потврђена и одбранама окр. Радојевића као и осталим напред наведеним доакзима, па и одбранама окр. Данила Тешића и окр. Сереги Мишела које су дали у истрази.

С друге стране суд није прихватио исказ сведока Јовице Колунцића у делу у коме је навео да није помињао окр. Тешићу да ће завршити у Хаг и да му није рекао „кад палиш, пали боље“, као и да му ништа о наведеном догађају није познато, јер је исказ овог сведока у овом делу у супротности са одбраном окр. Тешића коју је дао у истрази, као и приликом извршеног суочења а када је Тешић у потпуности остао при свом исказу уверљиво га панављајући. Наиме, суд налази да именовани сведок о овим чињеницама није хтео да се изјашњава како не би испровоцирао вођење неког поступка и против себе.

У конкретном случају суд је прихватио исказе сведока Влатка Вуковића, командант Другог моторизованог батаљона у критичном периоду и Божидара Делића, командант 549. бригаде са седиштем у Призрену, а у деловима у којима су навели да су војници били обавештени о начину поступању са ратним заробљеницима, цивилима, као и да треба да се придржавају одредби Међународног хуманитарног права, јер су јани, логични, међусобно сагласни и сагласни са писаним доказима. Такође, суд је прихватио и исказе именованих сведока у деловима у којима су навели да у критичном периоду нису били у селу Кушнин и да немају непосредних сазнања о наредбама које су дали мајор Манчић и Радојевић, а које су предузели окр. Тешић и Сереги, јер су и у овом делу искази истих сагласни са свим изведеним доказима.

Суд је у погледу дешавања у селу Кушнин ценио и исказе сведока Југослава Каменчића, Милована Ђорђевића, Нинослава Милосављевића, Јеливора Јовановића, Миодрага Перешића, Павла Рудића, Славише Станковића, Ивана Мидовића, Дражена Добрића, који су изјавили да им нису позната дешавања у селу Кушнин која су предмет оптужбе, те да нису имали контакте, нити видeli цивила у селу и имали сазнања о конкретном догађају, па је суд исказе свих ових сведока прихватио јер су јани, логични и сагласни са осталим изведеним доказима. Како именовани сведоци немају сазнања о предметном догађају, то ни њихови искази нису од утицаја на утврђивање чињеничног стања као и на постојеће правнорелевантне чињенице које је суд напред утврдио.

На основу изведенih доказа и њихове оцене, суд је несумњиво утврдио да је до извршења дела дошло почетком априла месеца 1999. године, за време оружаног сукоба између Савезне Републике Југославије – Војске Југославије и Полицијских снага Републике Србије с аједне стране и коалиције НАТО снага и припадника наоружане војне организације „Ослободилачка војска Косова“ („ОВК“ или „УЧК“) с друге стране на територији АП Косова и Метохије. Суд је даље утврдио да су за време наведеног оружаног сукоба, Манчић и окр. Радојевић, као професионални припадници Војске СРЈ, били распоређени у оквиру 549. МТБР и то Златан Манчић као орган безбедности, а окр. Раде Радојевић као командир 2. вода у оквиру 3. борбене групе, док су окр. Данило Тешић и Мишел Сереги били војници на одслужењу редовног војног рока. Током свог боравка на Косову, окривљени су боравили и у селу Кушнин, Општина Призрен, у које су дошли убрзо након 24. марта 1999. године и боравили у селу почетком априла месеца и током априла месеца 1999. године.

Суд је оценом изведенih доказа утврдио и да су за време наведеног оружаног сукоба окр. Раде Радојевић, као командир првог стрељачког вода, а окр. Данило Тешић и окр. Мишел Сереги, као војници првог стрељачког вода, у оквиру борбене групе 3. ВП 4445 Призрен, поступили супротно и кршили правила међународног права садржана у одредбама чл. 3 ст. 1-А IV Женевске конвенције о заштити грађанских лица за време рата од 12.08.1949. године, члана 51. ст. 1., 2. и 3. и члана 75. ст. 2. тач. А (I) Допунског протокола о заштити жртава Међународних оружаних сукоба уз Женевске конвенције од 12.08.1949. године о заштити жртава Међународних оружаних сукоба (протокол I) ратификоване од стране Народне скупштине ФНРЈ 1950. године и члана 4. ст. 1. и 2. тач. А члана 13. II Допунског протокола уз Женевску конвенцију од 12.08.1949.

године о заштити жртава Немећународних оружаних сукоба („Службени лист СФРЈ“ Међународни уговори бр. 16/78), према лицима која непосредно нису учествовала у непријатељствима, цивилном становништву Албанске националности, према којима су поступали са дискриминацијом заснованом на националном пореклу и убеђењу, па су лишили животе лица Албанске националности која нису учествовала непосредно непријатељству.

Суд је утврдио да је дело учињено на тај начин што је Тешић наредио окр. Тешићу да са још једним војником лиши живота 2 лица албанске националности, и то: Мифтара Темаја рођеног 1933. године и Селмана Темаја рођеног 1929. године, обојице из села Кушнина, Општина Призрен, која су му непосредно пре тога била приведена као органу, безбедности борбене групе 3., са којима је обавио разговор и потом наредио окр. Радојевићу да одреди тог другог војника, па је окр. Радојевић, извршавајући поменуту наређење, наредио окр. Серегију да заједно са окр. Тешићем лише живота поменута лица, након чега су окр. Тешић и окр. Сереги извршили та наређења и то тако што су наведена лица повели путем ка Призрену, па када су стигли до путничког возила марке „Лада“, које је било паркирано пред пута на око 4 km, од места где им је јединица била лоцирана, окр. Тешић је тим лицима рекао да пођу за Призрен, а када су она кренула и удаљила се од њих око 10 m, испалио је метак из аутоматске пушке у правцу једног од тих лица, иако га оно ничим није угрожавало, па је зрно испаљеног пројектила, погодило то лице, у потиљачни део главе, наневши му повреде од којих је оно на месту преминуло, док је окр. Сереги, такође, из аутоматске пушке испалио метак у правцу другог лица, иако га ни оно ничим није угрожавало, који га је погодио у пределу леђа и нанео му повреде од којих оно није на месту преминуло па како је давало знаке живот, истом је пришао окр. Тешић и у њега испалио још један метак, и то из исте пушке, који га је погодио у главу, наневши му повреде од којих је на месту преминуло, након чега су њихове лешеве заједно запалили у намери прикривања трагова извршења дела, како не би били откривени.

Суд је утврдио да су сви окривљени поступили супротно одредбама међународног права садржаних у одредбама чл. 3 ст. 1 тач. 1-а IV Женевске конвенције о заштити грађанских лица за време рата од 12.08.1949. године, члана 51. ст. 1., 2. и 3. и члана 75. Допунског протокола уз Женевске конвенције од 12.08.1949. године о заштити жртава међународних оружаних сукоба (Протокол I) ратификоване од стране Народне скупштине ФНРЈ 1950. године и члана 4. ст. 1. и 2. и члана 13. II Допунског протокола уз Женевске конвенције од 12.08.1949. године о заштити жртава немеђународних оружаних сукоба („Службени лист СФРЈ“ Међународни уговори бр. 16/78). Суд је утврдио да су окривљени кршили наведене одредбе међународног права за време оружаног сукоба према лицима конкретно према цивилним лицима албанске националности Мифтар Темају, рођеном 1933. године и Селман Темају, рођеном 1929. године која непосредно нису учествовала у непријатељствима дакле кршили су правила међународног права према цивилном становништву албанске националности, и према истима су поступали са дискриминацијом заснованом на националном пореклу и убеђењу, па су лишили животе лица албанске националности која нису учествовала непосредно непријатељству, а која су остала у селу Кушнин у тренутку уласка Војске СРЈ.

Суд је утврдио да су окривљени поступили супротно одредби чл. 3 ст. 1 тач. 1-а, IV Женевске конвенције о заштити грађанских лица за време рата од 12.08.1949. године, (IV Женевска конвенција), којим је прописано да у случају оружаног сукоба који нема карактер међународног сукоба и који избије на територији једне од Високих страна уговорница, свака од Страна у сукобу биће дужна да примењује бар следеће одредбе: 1) Према лицима која не учествују непосредно у непријатељствима, подразумевајући ту и припаднике оружаних снага који су положили оружје и лица онеспособљена за борбу

услед болести, ране*, лишења слободе, или из којег било другог узрока, поступаће се у свакој прилици, човечно, без икакве неповољне дискриминације засноване на раси, боји коже, вери или убеђењу, полу, рођењу или имовном стању, или коме било другом сличном мерилу. У том циљу, забрањени су и у будуће се забрањују, у свако доба и на сваком месту, према горе наведеним лицима следећи поступци: а) повреде које се наносе животу и телесном интегритету, нарочито све врсте убиства, осакаћења, свирепости и мучења.

Затим, поступили су супротно одредбама члана 51. ст. 1., 2. и 3. и члана 75. Допунског протокола уз Женевске конвенције од 12.08.1949. године о заштити жртава међународних оружаних сукоба (Протокол I) ратификоване од стране Народне скупштине ФНРЈ 1950. године, којим предвиђена заштита цивилног становништва. Чланом 51. ст. 1., 2. и 3. је прописано да: 1. Цивилно становништво и поједини цивили уживају општу заштиту од опасности које проистичу из војних операција. Да би се спровела та заштита, поштоваће се, у свакој прилици, поред других примењивих правила међународног права. 2. Цивилно становништво као такво, као поједини цивили, неће бити предмет напада. Забрањени су акти или претње насиљем, којима је главни циљ да шире терор међу цивилним становништвом. 3. Цивили ће уживати заштиту која је предвиђена у овом одељку уколико не узимају директног учешћа у непријатељствима, односно за време док не узимају директног учешћа у непријатељствима. Такође су чланом 75. прописане основне гаранције те је предвиђено да ће се са лицима која су у власти стране у сукобу поступати се хумано у свим приликама и она ће уживати, као минимум, заштиту која је предвиђена овим чланом, без икакве неповољне разлике која би се заснивала на раси, боји, полу, језику, вери или убеђењу, политичком или другом мишљењу, националном или социјалном пореклу, богатству, рођењу или другом статусу, или било којем другом сличном критеријуму. Свака страна ће поштовати личност, част, убеђења и верске обреде свих таквих лица. Затим с у прописна и дела која јесу и остају забрањена у свако доба и на сваком месту, било да су их учинили цивилни или војни представници, а ту спада и насиље над животом, здрављем или физичким или менталним благостањем људи, нарочито убиство.

Дакле, Допунски протокол I дефинише цивила као свако лице које не припада једној од категорија наведених у тачкама 1, 2, 3, 6 члана 4 (а) Женевске конвенције III и у члану 43 овог Протокола, те ово значи да је цивил свака особа која није припадник оружаних снага, припадник милиције или добровољачких јединица које чине део таквих оружаних снага или припадник организованих група отпора којима командује особа одговорна за своје подређене, које имају увек исто јединствену ознаку препознатљиву издаљина, отворено носе оружје и изводе акције у складу са законима и обичајима ратовања. Под цивилним становништвом подразумевају се сва лица која су цивили, а присуство међу цивилним становништвом лица која нису обухваћена дефиницијом цивила не лишава становништво његовог цивилног карактера.

Поред тога окривљени су прекршили и правила међународног права и из чл. 4 ст. 1 и 2 и чл. 13 II Допунског протокола уз Женевске конвенције од 12.08.1949. године о заштити жртава немеђународних оружаних сукоба (Протокол II) („Службени лист СФРЈ“ Међународни уговори бр. 16/78). Чланом 4. ст. 1. и 2. је прописан хумани поступак и основне грантије те је прописано да: 1. Сва лица која не узимају директно учешће или која су престала да учествују у непријатељствима, без обзира на то да ли је њихова слобода била ограничена или не, имају право да њихова личност, част и убеђење и верско убеђење буду поштовани. Она ће у свим приликама бити хумано третирана, без икакве дискриминације. Забрањено је наређивати да не сме бити преживелих. 2. Не дирајући у начелни карактер напред наведених одредаба, следећа дела против лица поменутих у ставу 1. јесу и остају забрањена у свако доба и на сваком месту: (а) насиље

над животом, здрављем и физичким или менталним благостањем људи, нарочито убиство и окрутно поступање као што су мучење, сакаћење или било који облик телесне казне; (б) колективне казне; (ц) узимање талаца; (д) акти тероризма; (е) вређање људског достојанства, нарочито понижавајући и деградирајући поступак, силовање, принудна проституција и сваки облик недоличног напада; (ф) ропство и трговина робљем у свим облицима; (г) пљачка; (х) претње извршењем било ког од горе поменутих дела. Такође је чланом 13. прописана заштита цивилног становништва, те је прописано да : 1. Цивилно становништво и појединци цивили угрожавају општу заштиту од опасности које проистичу из војних операција. Да би се спровела та заштита, следећа правила биће поштована у свакој прилици. 2. Цивилно становништво и појединци цивили неће бити предмет напада. Забрањени су акти или претње насиљем, чији је главни циљ да шире страх међу цивилним становништвом. 3. Цивили ће уживати заштиту предвиђену овим делом, уколико не узимају и за време док не узимају директно учешће у непријатељствима.

Имајући у виду да је утврђено да су критичном приликом лишена живота два цивилна лица албанске националности која нису непосредно учествовала у непријатељствима, на начин како је напред наведено, суд налази на основу утврђеног чињеничног стања и радњи које су предузели окривљени да су исти за време конкретног оружаног сукоба кршили наведена правила међународног права и противправно лишили живота наведена цивилна лица која су представљала неборачко становништво у зони ратних операција и били су дужни да се према истима понашају у складу са нормама које поставља међународно хуманитарно право.

Суд је утврдио да су поступајући на наведени начин учинили кривично дело за које су оптужени и то: окривљени Раде Радојевић кривично дело ратни злочин против цивилног становништва из чл.142 ст.1 КЗ СРЈ, а окр. Данило Тешић и окр. Мишел Сереги кривично дело ратни злочин против цивилног становништва из чл.142 ст.1 КЗ СРЈ у саизвршилаштву у вези чл. 22 КЗ СРЈ, па их је суд за иста и огласио кривим.

Суд је утврдио да је окр. Раде Радојевић поступао као урачуњљиво лице у време извршења дела и његова урачуњливост није доведена у сумњу у току трајања кривичног поступка. Суд је утврдио да је окр. Раде Радојевић свесно и вољно поступио. Окривљени је свесно извршио наређење које је добио од Златана Манчића те је био свестан да се тиме крше правила међународног права и свесно наредио окр. Серегију да заједно са окр. Тешићем лише живота два лица албанске националности, при чему је био свестан да се ради о лицима која непосредно нису учествовала у непријатељским дејствима и да се ради о цивилном становништву албанске националности, и свесно поступио са дискриминацијом заснованом на националном пореклу и свесно прекршио наведена правила међународног права. Окривљени је био свестан свог дела, хтео његово извршење, што указује да је поступио са директним умишљајем као урачуњљиво лице, па је за учињено дело и кривично одговоран.

Суд је утврдио да су окривљени Данило Тешић и Мишел Сереги поступали као саизвршиоци, с обзиром да су заједно учествовали у радњи извршења и постојала је свест о заједничкој сарадњи на остварењу истог кривичног дела. У конкретном случају сваки од окривљених је предузео одређну радњу и то тако што су наведена лица повели путем ка Призрену, да би у једном моменту окр. Тешић тим лицима рекао да пођу за Призрен, а када су она кренула и удаљила се од њих око 10 м, испалио је метак из аутоматске пушке у правцу једног од тих лица, па је зрно испаљеног пројектила, погодило то лице у потиљачни део главе, наневши му повреде од којих је оно на месту преминуло, док је окр. Сереги, такође, из аутоматске пушке испалио метак у правцу другог лица, који га је погодио у пределу леђа и нанео му повреде од којих оно није на

месту преминуло, па како је давало знаке живот, те је истом пришао окр. Тешић и у њега испалио још један метак, и то из исте пушке, који га је погодио у главу, наневши му повреде од којих је на месту преминуло, након чега су њихове лешеве заједно запалили у намери прикривања трагова извршења дела. Суд је утврдио да је код окривљених поред заједничког учешћа у радњи извршења, постојала и свест о заједничкој сарадњи на остварењу бића истог кривичног дела, те суд утврђује да су дело и хтели као заједничко, а самим тим и свако од њих као своје, те су одговорни за укупну наступелу последицу проистеклу из кривичног дела.

Окривљени Данило Тешић и Мишел Сереги су такође поступали свако са директним умишљајем у односу на конкретно дело. Окривљени Данило Тешић и Мишел Сереги су били свесни свако свог дела и радњи које су предузели и хтели његово извршење, били су свесни да извршавају наређење којим лишавају живата два цивилна лица албанске националности, која их ничим нису угрожавала, при чему при чему су били свесни да се ради о лицима која непосредно нису учествовала у непријатељским дејствима и да се ради о цивилном становништву албанске националности, као и свесно поступили са дискриминацијом заснованом на националном пореклу при чему су били свесни да вршењем овог дела крше норме међународног права и хтели су извршење дела. Суд је утврдио да је сваки од окривљених Данило Тешић и Мишел Сереги, поступао са директним умишљајем у оквиру конкретних радњи које су предузели, а на основу налаза и мишљења комисије вештака утврђује се да су окр. Данило Тешић и Мишел Сереги, у време извршења дела били битно смањено урачунљиви, међутим битно смањена урачунљивост не искључује њихову кривичну одговорност, те суд утврђује да је свако од окривљених Данило Тешић и Мишел Сереги, кривично одговоран за учињено дело.

Приликом одлучивања и одмеравања врсте и висине кривичне санкције према окривљенима, суд је имао у виду све околности из члана 41. КЗ СРЈ које утичу на врсту и висину казне.

Од олакшавајућих околности код окр. Радета Радојевића, суд је узео у обзир ранији живот учиниоца, с обзиром да се окривљени раније није појављивао као учинилац како кривичних, тако ни других кажњивих дела, затим његове личне прилике с обзиром да се ради о породичном човеку, оцу двоје деце, као и његово пошто имовно стање јер је без запослења и не поседује било какву непокретну имовину. Од отежавајућих околности суд је на страни окривљеног узео у обзир степен кривичне одговорности, околности под којима је кривично дело извршено и тешке последице дела. Ово с тога што су жртве старије особе, које ни на који начин нису угрожавале окривљеног нити према истом испољили агресију или непоштовање, при чему је окривљени као војни старешина професионално војно лице био дужан да се стара о поштовању међународног права и да утиче на војнике, да и они поштују правила међународног права, што додатно увећава степен његове кривичне одговорности. Суд је окр. Радету Радојевићу изрекао казну затвора у трајању од 3 година, у коју му се сходно члану 50. ст. 1. КЗ СРЈ има урачунати време проведено у притвору од 30.05. до 11.10.2002. године, као и време проведено на издржавању казне у КПЗ у Нишу, по пресуди Војног суда у Нишу I К бр. 258/02 од 11.10.2002. године, преиначене у погледу одлуке о казни пресудом Врховног војног суда II К бр. 45/03 од 22.05.2003. године, у периоду од 17.02.2005. до 10.02.2006. године, а на основу члана 50. ст. 2. КЗ СРЈ, налазећи да ће се оваквом казном у потпуности остварити сврха кажњавања предвиђена чланом 33. КЗ СРЈ, као и општа сврха кривичних санкција предвиђена чланом 5. КЗ СРЈ.

Окр. Данилу Тешићу је суд, као олакшавајуће околности узео у обзир његове личне и породичне прилике, с обзиром да се ради о младој особи и да је у време извршења дела био млађе пунолетно лице, сада ожењеном, оцу двоје деце, а такође и

његове лоше имовинске прилике с обзиром да је незапослен и издржава се од повремених послова са несталним примањима. Такође је као олакшавајуће околности на страни окривљеног суд узео у обзир чињеницу да је окр. Тешић сам пријавио догађај из тач. А оптужнице, о коме војни органи нису били упознати и да је у време извршења кривичног дела био у стању битно смањене урачунљивости. Од отежавајућих околности на страни окривљеног суд је узео у обзир околности под којима је кривично дело извршено имајући при томе у виду да су покојни оштећени били два старија лица која се ни на који начин нису супротстављала, оштећени су поштовали постављена правила и захтеве Војске, одавали су се позивима Војне команде а касније и без пружања отпора упутили ка Призрену, при чему је оштећене заједно са окр. Серегијем држао у уверењу да ће их пустити да оду, начин извршења дела јер је оштећенима пуцано у леђа пошто им је пре тога речено да могу да се удаље. Имајући у виду све наведене околности које утичу на одмеравање казне, суд је окр. Данилу Тешићу изрекао казну затвора у трајању од 2 године и 6 месеци, у коју му се сходно члану 50. ст. 1. КЗ СРЈ има урачунати време проведено у притвору од 27.05. до 30.07.2002. године, налазећи да ће се оваквом казном у потпуности остварити сврха кажњавања предвиђена чланом 33. КЗ СРЈ и као и општа сврха кривичних санкција предвиђена чланом 5. КЗ СРЈ.

При одмеравању казне окр. Мишелу Серегију, суд је као олакшавајуће околности узео у обзир његове личне и породичне прилике, с обзиром да се ради о младој особи, да је у време извршења дела био млађе пунолетно лице као и да је у време извршења дела био у стању битно смањене урачунљивости. Од отежавајућих околности на страни окривљеног суд је узео у обзир околности под којима је кривично дело извршено јер су покојни оштећени били старије особе, које нису пружале отпор, начин извршења дела јер је оштећенима пуцано у леђа, пошто пошто им је пре тога речено да могу слободно да се удаље. Суд је окр. Мишелу Серегију изрекао казну затвора у трајању од 2 године, у коју му се сходно члану 50. ст. 1. КЗ СРЈ има урачунати време проведено у притвору од 29.04. до 30.07.2002. године, као и време проведено на издржавању казне у КПЗ у Сремској Митровици, по пресуди Војног суда у Нишу I К бр. 258/02 од 11.10.2002. године, преиначене у погледу одлуке о казни пресудом Врховног војног суда II К бр. 45/03 од 22.05.2003. године, у периоду од 02.08.2004. до 13.12.2006. године, односно у трајању од 2 године 4 месеца и 11 дана, а на основу члана 50. ст. 2. КЗ СРЈ, налазећи да ће се оваквом казном у потпуности остварити сврха кажњавања предвиђена чланом 33. КЗ СРЈ и као и општа сврха кривичних санкција предвиђена чланом 5. КЗ СРЈ.

Суд је обавезао окривљене Радета Радојевић, Данила Тешића и Мишел Серегија да суду на име трошкова кривичног поступка плате износе и то: Раде Радојевић износ од 14.968,00 динара, на име трошкова доласка сведока на главном претресу и у истрази, затим окривљени Данило Тешић износ од 54.606,00 динара, који износ обухвата трошкове на име одбране браниоца по службеној дужности адв. Биљане Бранковић износ од 13.250,00 динара, на име довођења из ОЗ Београд износ од 9.600,00 динара, на име трошкова доласка сведока у истрази и на главном претресу и трошкове вештачења износ од 31.756,00 и окривљени Мишел Сереги износ од 31.756,00 динара, који износ обухвата трошкове доласка сведока у истрази и на главном претресу и трошкове вештачења, а које све трошкове су дужни да плате у року од 15 дана од правноснажности пресуде под претњом принудног извршења, сходно чл.264 ст.1 ЗКП-а.

Такође, суд је обавезао окривљене Радета Радојевића, Данила Тешића и Мишел Серегија да суду на име паушала плате износе од по 10.000,00 динара, које износе је утврдио према дужини трајања и сложености кривичног поступку и имовном стању окривљеног, сходно чл.261 ст.2 тач.9 ЗКП-а.

Суд је упутио ошт. Мусу Темаја и Хусеина Темаја да имовинско правни захтев могу остваривати у парничном поступку на основу чл. 258 ЗКП.

ВИШИ СУД У НИШУ, дана 30.5.2016. године, К.бр. 130/14.

Записничар,
Весна Сибиновић, с.р.

Председник већа-судија,
Јелена Павловић, с.р.

ПОУКА О ПРАВНОМ ЛЕКУ;
Против ове пресуде може се изјавити
жалба у року од 15 дана од дана пријема
пресуде Апелационом суду у Нишу,
а преко овог суда.

ЗТО: Управитељ судске писарнице

